

Jussi ADLER OLSEN

WASHINGTONSKÝ DEKRET

KRIMIROMÁNHOST

JUSSI ADLER-OLSEN
WASHINGTONSKÝ DEKRET

Kriminální román

Jussi ADLER
OLSEN

**WASHINGTONSKÝ
DEKRET**

Brno 2014

Jussi Adler-Olsen: Washington Dekretet

Copyright © JP/Politikens Forlagshus,
København, 2010

Translation © Magdalena Jírková, 2014

Cover design © Wildes Blut, Atelier

für Gestaltung, Stephanie Weischer

using photographs from plainpicture/Arcangel

Cover picture © Prof. Dr. Jürgen Redelius

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2014

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-389-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-390-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-391-4 (Formát MobiPocket)

Věnováno Elisabeth a Lennartu Saneovým
za jejich velké nasazení a neochvějnou důvěru

Parlamentní vývoj v knize *Washingtonský dekret* vychází z používání již zavedených prezidentských dekretů a z existence řady státních agentur a institucí, které mají mimo jiné za úkol zajistit uplatnění těchto dekretů ve výjimečných situacích. Bližší informace naleznete na konci knihy.

Na celém světě a zejména v novějších národech se k moci dostávají mladí muži: muži, kteří nejsou vázáni tradicemi minulosti; muži, kteří nejsou zaslepeni starým strachem, nenávistí a rivalitou; mladí muži, kteří se dokážou odpoutat od starých prohlášení, iluzí a podezření.

John F. Kennedy

Projev na celostátním sjezdu Demokratické strany,
poté co byl JFK nominován na prezidentského kandidáta,
Los Angeles, 15. června 1960

PŘEDMLUVA

Jestliže ve světových dějinách existuje něco, čím si člověk může být jistý, pak jedině to, že si nemůže být jistý ničím. Nic netrvá věčně a nic není nezničitelné. Ten, kdo byl včera hrdinou, je zítra darebákem a velké říše přicházejí a zase odcházejí. Všechno jsou éry. Fénická říše, římská říše, franská říše, osmanská říše a byzantská impéria, Egypt se svými faraony, kolébka demokracie Řecko. Všechny tyto světové mocnosti zmizely.

Někdy to trvá stovky let, jindy se to stane zničehonic.

Kdo by si kdy pomyslel, že jedna jediná událost z 11. září 2001 naprosto změní stabilitu světa? Kdo tušil, že jediný výstřel v Sarajevu spustí světovou válku s miliony obětí? Že se supervelmoc Sovětský svaz a celý východní blok tak rychle zhroutí? Že Adolf Hitler beztrestně vyvázne z povraždění velitelů SA během jediné noci v době míru? A kdo by při pomýšlení na stoletou válku, křížové výpravy a inkvizici předvídal, že hlavním tématem válek a světových konfliktů jednadvacátého století bude náboženství ve všech možných odstínech? Nebo že dvanáct karikatur dokáže sjednotit muslimský svět v hlubokém hněvu?

V roce 1975 Pol Potovi Rudí Khmérové týden po týdnu vyvražďovali obyvatele velkých měst a příšerná hrůzovláda se stala skutečností. Od té doby jsme všude na světě zažili podobné radikální převraty, které proběhly během týdnů či měsíců: v Indonésii, v Chomejního Íránu, v Jugoslávii s Miloševićem a Karadžičem, ve Rwandě, v Ugandě Idiho Amina. Lidé byli pronásledováni, deportováni, vyhlazováni a zákon a právo byly porušovány. Takzvané civilizované státy se podobným praktikám brání přijímáním všech dostupných demokratických prostředků: zákonodárstvím, právními předpisy, zákony a pravidly.

V Evropě hledáme mír prostřednictvím našeho společenství v Evropské unii, a proto je přirozené a moudré, že do svého středu zveme další nové státy. Jedná se o nejjistější cestu ke stabilitě v naší oblasti světa, jak se domnívají naši politici. Otázkou je, zda člověk nezapomíná, že budování takové supervelmoci s mírovými úmysly zároveň povede ke kulturnímu, vojenskému a ekonomickému rozmachu jiných supervelmocí. Rusko, Čína

a případně i nově založená budoucí konfederace arabských nebo muslimských států nebudou mít z tak široce expandující politiky EU žádné bezprostřední výhody.

George Washington, první prezident Spojených států, jednou řekl: „Důvěra v zemi platí jen potud, kam sahají její vlastní zájmy, a toto pravidlo nesmí žádný odpovědný státník nebo politik porušit.“ I navzdory těmto slovům a navzdory ponaučení ze světových dějin, že na žádném místě netrvá stabilita věčně, Washingtonovi následovníci v úřadě prezidenta opakovaně usilují o větší vliv USA při zajišťování takzvané světové stability. Mnoho utlačovaných národů a lidí tedy vůči Američanům cítí velký dluh a vděčnost. Ale v pozdějších letech tentýž národ zároveň prošel řadou ústavních změn, které sám Bílý dům nazývá největší restrukturalizací federální vlády od roku 1947. Dochází-li však k restrukturalizaci ústavního aparátu za nepříznivých okolností a je-li ve špatných rukou, může mít nepředvídatelné následky. Následky, které si lze snadno uvědomit v některých zemích, do nichž byli američtí vojáci v průběhu času vysláni, aby je zachránili.

Vytvořením ministerstva pro vnitřní bezpečnost, The Department of Homeland Security, se prezident George W. Bush zasloužil o sjednocení všech bezpečnostních aparátů v USA, které nyní spolupracují v rámci jednotné správy. Rozdíl mezi touto strukturou a podobnými bezpečnostními aparáty ve Stalinově Sovětském svazu a Hitlerově třetí říši je třeba hledat v tom, jak se ministerstvo bude chovat vůči občanům vlastní země. Ministerstvo bylo založeno po jedenáctém září a jeho hlavním cílem je bránit zemi proti cizím teroristům, zároveň však smí sledovat a kontrolovat i vlastní občany.

V tomto románu, *Washingtonském dekretu*, nastanou tak nešťastné okolnosti, že americký prezident nechtěně ztrácí zdravý úsudek a navzdory svým dobrým úmyslům ovlivní vývoj v zemi natolik, že se země nečekaně rychle ocitne ve stavu, kdy právě toto ministerstvo a dále Federální agentura pro zvládání krizí (FEMA) a ozbrojené složky mohou být zneužity a všechny ústavní bezpečnostní záruky přestávají platit.

V minulosti už se něco takového stalo a stane se to znovu. Někdy je člověk překvapený, jak rychle k tomu může dojít, ale tak už to s časovým faktorem bývá. Dokáže zafungovat velmi nenadále.

Můj otec byl lékař a teolog a jednou se doslechl o tom, jak byl jeden muž na invalidním vozíku ponořen do svaté vody v Lurdách a zažil zázrak. Zlomená noha, která se mu dlouho nehojila, náhle srostla a muž mohl odejít po svých. Vyléčení bylo považováno za velký zázrak, ale můj otec, který měl velmi střízlivý pohled na svět, se na to díval jinak.

„Co je zázračného na tom, že se nemocná noha zahojí?“ ptal se. „Ne, v tom žádný zázrak není. No ano! Člověk by se mohl pozastavit jedině nad tím, že to šlo tak rychle.“

Jussi Adler-Olsen

Nechť se práce ve veřejné správě stane důstojnou a zajímavou kariérou. A necht' každý muž i žena pracující ve vládních službách, bez ohledu na to kde a na jaké úrovni, může jednou hrdě a se ctí prohlásit: Tenkrát, když byl národ v nouzi, jsem pracoval ve vládě Spojených států.

John F. Kennedy

Proslov v Kongresu o stavu Unie, 29. ledna 1961

Malý Pete Bukowski už nejméně hodinu postával pod značkou na hlavní silnici číslo 460 uprostřed Wakefieldu a zíral na cestu směrem do Jarratu. Rodinný buick s opotřebenými tlumiči, kterému navíc unikal olej, býval vždycky slyšet na míle daleko, ale teď bylo všude, až na šumění suchého větříku a monotónní vrzání poutače u obchůdku Plantation Peanuts, ticho. Takže dnes tatínek nepřijede.

Chlapec zašťoural teniskou do šterku a snažil se nedat najevo zklamání. V minulosti už tady mnohokrát postával a věděl, že ještě přijde mnoho stejných dní, jako je ten dnešní, protože tak tomu bylo od chvíle, kdy jeho otec získal možnost přivýdělků přivazováním pravé nohy na smrt odsouzených k elektrickému křeslu v Greensvillském nápravném zařízení. Když měl otec práci hotovou a nastalo ráno, jeho služba byla u konce. Potom se vždy potkávali u krámku s arašídý a Pete dostal jednu z těch velkých modrých plechovek se směsí ořechů. Práce při popravách přinášela bonus a dny hojnosti, které v rodině vězeňského dozorce Bukovského nebyly příliš časté, takže děti pečlivě sledovaly, kdo bude popraven a kdy.

Ve městě se už dlouho žertovalo o tom, že z guvernéra Jansen se stává měkkota. Někteří ho považovali za příliš liberálního, ale hráči kanasty z Ivoru ho nazývali směšnou, zbabělou komunistickou sviní a Petův tatínek ho taky neměl rád. Když guvernér Jansen popravu odkládal, musela se rodina Bukovských obejít bez přivýdělku. A když vězeň nebyl popraven v předem stanovený čas, býval tatínek napětím celý bílý v obličejí ještě následující den. Podobné dny mu ubíraly na síle a všichni v domě byli našťvaní. Tatínek posílal guvernéra do pekel a lil do sebe jedno pivo značky Budweiser za druhým tak dlouho, dokud na Peta a jeho maminku nezačal křičet. Pete tyhle dny nenáviděl, a proto nenáviděl i guvernéra Jansen. Až budou příští volby, hlasy hráčů kanasty ani jeho tatínka určitě nezíská. A nedostane ani Petův, pokud se k tomu někdy naskytne šance.

Pete počítal těžké nákladáky jedoucí od Petersburgu a snažil se myslet na dny, které má před sebou. Večer se budou dívat

na televizní soutěž, což jeho tatínek miloval. Pořadu se účastnila jedna dívka, která věděla všechno. Říkali jí Doggie, tedy pejsek, a Pete pokaždé, když se ozvalo její jméno, vybuchl smíchy. Hlavně aby jí to dnes večer šlo a celou dobu správně odpovídala, potom tatínek nebude tolik pít.

Ještě jednou se zadíval směrem k severu a vydal se podél asfaltu pryč od obchodu s lahůdkami.

Příští poprava bude až za týden. Jde o někoho, kdo si nic jiného nezaslouží, říkali všichni. O jednoho z černých, kteří nikdy ničeho nelitují. O jednoho z těch, kterým už vypršel čas.

Tak dlouho si Pete dokáže na velkou plechovku se směsí ořechů počkat.

1) Téhož podzimu

I když jí bylo teprve čtrnáct let, Doggie už to bylo jasné.

Stejně jako má každá pohádka začátek, má také konec. A v jejím případě pohádka skončila tím nejhorším možným způsobem.

Všechno začalo, když kancelář guvernéra Jansena zaslala největší místní televizní stanici státu Virginia návrh na nový soutěžní pořad a počáteční kapitál na jeho rozjezd.

Jednalo se o zeměpisnou soutěž, do které byli pozváni všichni, kdo dokázali odpovědět na otázku, jak se jmenuje nejlidnatější čínské město. Místní stanice po pořadu hned skočila.

Když se kamery v televizním studiu konečně rozsvítily, stálo v něm osmačtyřicet účastníků, kteří prošli vyřazovacím kolem. A senzací byla přítomnost čtrnáctileté dívky mezi vyvolenými. Napětí se muselo udržovat po dobu čtyř týdnů, aby sponzor, Lethermanův pneuservis, a kancelář pro kampaň guvernéra Jansena za své peníze a nasazení z pořadu vytřískaly co nejvíc.

První dva díly se vysílaly odpoledne, ale potom se pořad přesunul do hlavního vysílacího času, což byla pro Lethermanův pneuservis neskutečná reklama. Po krátké době už nestíhal vyřizovat objednávky. Automobily stály v dílnách a padal na ně prach. Zákazníci byli nepřičetní. Tohle z akce získal Lethermanův pneuservis.

Mezitím se všechny noviny shodly na tom, že školačka s okouzlujícím úsměvem může vyhrát, a dobré tři čtvrtiny obyvatel státu Virginia zapomněly na ostatní kanály.

Byl to nový rekord. Soutěžní pořad *Okolo Velké čínské zdi* se stal oblíbenou lidovou zábavou. Ve dnech vysílání dramaticky stoupal prodej slaných brambůrků a podobných pochutin.

Takovéto záležitosti přiváděly lidi od televize k šílenství.

Téměř všichni v celém státě Virginia sázeli na výsledek. Každý měl svého favorita. Mnoho lidí upřednostňovalo šerifa jednoho z nejmenších okresů státu, jiní zase vnadnou blondýnu se silikonovým poprsím a štíhlými boky, ale většina hlasovala pro

dívku s velkými dolíčky ve tvářích, nejmladší účastníci soutěže Dorothy Curtisovou, zvanou též Doggie.

Byla rychlá, věděla toho víc než většina dospělých a uvolněně se smála odlehčujícími vtipům moderátora. Téměř vřáněla lidem slzy do očí a všichni dělali, co mohli, aby jim žádný díl neutekl a oni se dozvěděli, jestli dívenka vydrží až do hořkého konce.

Po třech týdnech a dalších třech dílech dostali virginští televizní diváci své tři vítěze – a jaké vítěze! Guvernér Jansen zářil jako hollywoodská hvězda, moderátorovi zdvojnásobili plat a noviny bláznily. Populárnější vítěze aby člověk pohledal. Tedy až na blondýnu, která vypadla v posledním kole, ale zase získala vlastní talk show, kde může předvádět své vnady.

První cenu vyhrála macatá černoška, Rosalie Leeová z New Yorku, která úplnou náhodou přijela do Virginie poprvé v životě, aby navštívila svou sestru Josefinu. Tahle Rosalie byla ohromující kus ženské, zuby měla jako perličky, hlasitě se smála a vrhala pohledy do publika. Navíc jako málokdo dokázala sedět a vychutnávat si odpovědi, takže přiváděla lidi k nepřičetnosti. Ale nakonec vyhrála.

Jen o bod za ní zaostal T. Perkins. Nevýrazný, ale milý šerif jednoho z nejmenších okresů v severozápadní části státu, který vypadal trochu jako albín. Kdysi dávno na sebe upozornil jako jeden z nejlepších hráčů šipek ve státě. A nakonec, na krásném třetím místě, se umístila Doggie Curtisová, dívka s dolíčky ve tvářích. Jaký úspěch! Ne, vítězové nemohli být populárnější a rozdílnější a všechny zúčastněné strany byly spokojené. Jak by se jakákoli skupina obyvatelstva mohla díky těmto třem cítit odstrčená? To prostě nebylo možné.

Tři šťastní vítězové, Rosalie Leeová, T. Perkins a Doggie nebyli připraveni na to, co je čeká, když v přímém přenosu přebírali dosud tajné odměny. Vedle různě vysoké částky v hotovosti nezažijí tihle tři nic menšího než cestu na druhý konec zeměkoule.

Hlavně pro Doggie šlo o něco nepochopitelného. Spolu s gubernérem Jansenem a jeho štábem pojedou do Číny. Navštíví tuto uzavřenou zemi a všechno budou mít hrazené.

Doggie se červenala pýchou. Dvacet dní budou projíždět zemí společně s oficiální čínskou delegací.

Znělo to jako pohádka.

Následujícího dne psaly místní noviny, že se jednalo o skvělé PR představení, a uznale tomu příkyvovali dokonce i Jansenovi odpůrci a lidé z celostátních televizních stanic. Guvernér Jansen dokázal vždy ze všeho vytřískat to nejlepší a nyní to opět naprosto jasně předvedl.

Doggin otec byl na chytrou hlavu své dcery pyšný, ale její výhra ho nepotěšila. Byl republikán, navíc vysoce radikální, a demokratu Bruce Jansena, za nímž stálo staré rodinné jmění, upřímně nenáviděl. „Jansen je hajzl,“ řval. „Takové PR akce, která má pomoci zatracenému nevěrohodnému demokratovi k vzestupu na politickém žebříčku, se účastnit nebudeš!“ Proto Doggie výlet zakázal a její matka ho musela hodně přitlačit ke zdi, aby dceru nakonec přece jen pustil.

Osud tomu chtěl, že to byla jejich poslední hádka, kterou Doggie slyšela. O pouhých pět měsíců později se její rodiče po těžkém boji o peníze a rodičovská práva rozvedli. Doggie zůstala s matkou a místo otcova příjmení teď používala matčino jméno za svobodna.

Její otec měl svým způsobem pravdu. Celé to byla PR akce, ale co? Guvernér Jansen byl šikovný. Ze tří obyčejných lidí udělal miláčky celé země a jejich prostřednictvím pozval všech sedm milionů obyvatel Virginie na výlet do tajuplné země. Všude se o tom mluvilo, takže Jansenovi se opravdu podařilo dostat do hledáčku médií. Psaly o tom školní noviny, časopisy pro ženy, ba dokonce i otcův smrtelně nudný hotelový a restaurační občasník. A všichni chtěli mluvit s Doggie. Ve Virginii vycházely čtyřiatřicaterý noviny, z nichž jednadvacaterý ji kontaktovaly s nabídkou, že s ní udělají rozhovor nebo jí zaplatí za otištění jejich deníkových zápisků. S nejlepší nabídkou přišly noviny *Virginia Pilot*, které také pořídily sto jejích fotografií na verandě matčína domu.

Ano, PR akce se skutečně vydařila. Guvernér Jansen si dokázal získat srdce všech jedním jednoduchým objetím, ovšem

měl i druhou tvář. Možná byl vypočítavý, avšak žádný gauner to nebyl. Byl prostě fantastický.

Doggie s bušícím srdcem mávala na rozloučenou. Stála na slunci a dívala se na schůdky do letadla, zářícího odraženým světlem. Už byla v Mexiku, v Puerto Ricu a minimálně ve dvaceti amerických státech, ale dosud nikdy neletěla něčím tak velikým a děsivým.

Když došla ke svému místu uprostřed, šerif T. Perkins s těžkými víčky už seděl u okénka a pozlacenou šipkou si čistil nehty. O několik vteřin později k ní přišla guvernérova manželka Carroll Jansenová a poplácala ji po tváři. „Jsi opravdu šikovná holka, Doggie,“ řekla. „To je úžasné, žes vyhrála třetí místo, opravdu skvělé. My dvě si to spolu užijeme.“ Pokývala hlavou doprava i doleva a potom se uvelebila na své místo o několik řad vpředu. Seděla mezi svým manželem a jeho nepostradatelnou pravou rukou, Thomasem Sunderlandem.

Vtom se přihrnula Rosalie Leeová. Srdečně pozdravila a usedla se, přičemž částí svého obrovského černého těla zabrala polovinu Doggiina místa. Vybalila ohromný papírový sáček, ve kterém měla kokakolu, sušenky a sladké tyčinky téměř všech druhů. Bez okolků začala všem kolem sebe nabízet ze svého pokladu. Stejně to bývalo i v televizních studiích. Ve společnosti Rosalie Leeové nesmělo nikomu nic chybět.

Pustila se do přežvykování přinesených laskomin a bavila Doggie vyprávěním o New Yorku, o svém malém bytě v Bronxu a třech malých roztomilých synech. Rychlým pohybem roztrhla sáček s dalšími pochoutkami a s hurónským smíchem dokončila historku o tom, jak svého hulvátského manžela vykopala z bytu zadkem napřed.

Když se hlasitě chechtala, šerif T. Perkins se částečně probudil a zmateně zíral kolem sebe. Byl to trpělivý muž, občas upadl do spánku a moc toho nenamluvil. Ze všech tří vítězů byl bezpochyby nejchytřejší. I když Rosalie Leeová mohla svým způsobem dělat dojem prostoduché a omezené ženy, člověk ji nesměl soudit jen podle vzhledu. Její mozek dokázal během okamžiku přeradit a ona pak ostatním ukázala záda. Takhle to předvedla většině soutěžících.

„Ty jo!“ Rosalie vykulila velké oči a zírala na Tichý oceán pod sebou. „Támhle ostrov Molokai bojuje s mořem. Myslím, že je to slyšet skoro až sem, že jo?“ To byla typická poznámka Rosalie Leeové.

Šerif T. Perkins neochotně otevřel spánkem zastřené oči. Netušil, o co jde. Později jim vysvětlil, že poslední tři dny a tři noci vůbec nespál. Šerif si nemůže dovolit jen tak na dvacet dní vypadnout pryč, aniž dá předem do pořádku všechny případy na psacím stole. Každý pro to měl pochopení.

Doggie to určitě chápala.

O pár hodin později k nim přes opěradlo sedadla strčil hlavu mladý muž, který spal od chvíle, co se odlepili od země. „Wesley Barefoot!“ představil se a zuby mu jen svítily. „No, tak příštích pár týdnů strávíme společně. Možná znáte mou matku? Je sekretářkou guvernéra Jansena.“ Zavrtěli hlavou.

„Abych nezapomněl, gratuluju,“ změnil téma. „Sledoval jsem všechny díly, stejně jako všichni ostatní! Byli jste šíleně dobří!“

Vstřícně se usmáli, což mladík pochopil jako pobídku, aby jim začal vyprávět svůj životní příběh. Studoval práva a miloval politiku a anglické rockové skupiny. To se dozvěděli velmi rychle, stejně jako spoustu dalších, naprosto nepotřebných informací.

Doggie si pomyslela, že je hezký a pěkně voní.

Když je na letišti v Pekingu vítal zástup fotografů, kameramanů a novinářů, uchopil Bruce Jansen obě výherkyně, Rosalii a Doggie, za předloktí. Byla zima, všude prach a šedivo a všichni mluvili jeden přes druhého. Po obligátních otázkách čínských novinářů guvernér obě ženy pustil a obrátil se k zástupcům mezinárodního tisku, kteří stáli za modře oděnými čínskými vojáky.

Doggie si okamžitě všimla jednoho z novinářů, velmi malého muže s pronikavými tmavými očima a ustupujícími kouty ve vlasech, kterému se očividně dostávalo větší pozornosti než ostatním a který suverénně získal odpovědi na všechny svoje otázky. Když byla audience u konce, guvernér a jeho žena společně se dvěma čínskými úředníky zmizeli v černé limuzíně a jeho nejbližší spolupracovníci ho následovali v dalším voze. Zástup novinářů

prořídil. O Jansenovy spolucestující projevil zájem pouze novinář trpasličího vzhledu s tmavýma očima. Mávl na svého fotografa a postavil se přímo před malou skupinku.

„Ahoj! Jmenuju se John Bugatti,“ řekl chraplavým hlasem a odkašlal si. „Pracuju pro NBC. Mám za úkol vás a Jansenův štáb během celého pobytu doprovázet, takže bychom se asi měli seznámit.“

Zblízka bylo vidět, že má v obličejí víc pih než kdokoli jiný, koho Doggie znala, a hned se do něj zamilovala. Všechno bylo výborné a ona si to užívala plnými doušky. Obavy jejího otce byly zcela zbytečné.

Je v dobrých rukou.

Poslední den v Pekingu začal pro Doggie Curtisovou jako pohádka, stejně jako všechny předchozí dny. Malá skupinka Američanů zahájila den jako obvykle, totiž konzumační obrovského množství teplých chodů v hotelové restauraci. Kolem nich postával zástup usmívajících se čínských číšníků. Až na Rosalii Leeovou a Carroll Jansenovou, které svou jemnou motorikou připomínaly svázanou medúzu, všichni ostatní jídelní hůlky dobře ovládli.

Doggie se rozhlédla kolem sebe. Výrazné barvy na stěnách a všechny ty vyřezávané dřevěné ornamenty ještě víc vynikly díky velkým oknům s výhledem na vzdálené pagody.

„Další velmi příjemný a požehnaný den,“ jak říkávala Carroll Jansenová každé ráno. Všichni se těšili na to, co dnes zažijí.

Doggie odložila jídelní hůlky a naposledy se zadívala přes město a střechy, pokryté taškami ve tvaru šupin, u budov připomínajících zvony. Procházeli se nádhernými, dlouhými uličkami Letního paláce, naslouchali větru u jezera Pej-chaj a v tichosti vnímali klid, který se vznášel nad Síní modliteb za dobrou úrodu. Dny pádily jako splašené a oni měli naplánovaný ještě autobusový výlet na trh s hedvábím a potom oficiální návštěvu konzulátu, který ležel kousek od úzkých uliček trhu. Večer je čekal cirkus a pokračování cesty na venkov. Si-an, Žlutá řeka, Chang-čou, Šanghaj a zpátky domů. Člověk jen počítal dny a vše si užíval.

Jako výbuch se jim před očima otevřelo hemžení na trhu s hedvábím. V nejméně stovce maličkých, ošumělých dřevěných stánků obsluhovali téměř jednotně oblečení prodavači, kteří na skupinku zvědavě zírali, jako kdyby pro ně tito cizinci znamenali naprosté štěstí.

Na tomto tržišti byl kupodivu pozoruhodný klid. Dokonce i těch pár místních obyvatel Pekingů, kteří skupinku sledovali jako psi, jejichž příští pohyb nelze odhadnout, bylo úplně zticha. Nikdo na ně nepokřikoval, nikdo je do ničeho nenutil.

„To je ale obchodnická disciplína, kruci. Měla bys vidět, jak za člověka tahají a tlačí na něj v Hongkongu nebo v Tchaj-peji,“ zašeptal vedle ní John Bugatti. „Ale za pár let to určitě přijde i sem.“

Přikývla a sklouzla pohledem na přeplněné pulty s látkami a barevnými kimony a poté na hedvábný šátek, který by na matčiných ramenou jistě vypadal skvěle.

„Kolik asi může stát? Co myslíš, že je tady napsáno?“ zeptala se Bugattihů a ukázala na cedulku s čínskými znaky.

Zezadu se zničehonic vynořila Carroll Jansenová a vzala Doggie kolem ramen. „Ano, nádherně by ti slušel!“ Usmála se, vytáhla peněženku a podala prodavačovi několik bankovek. Když muž šátek balil a podával jí ho přes hrubá prkna pultu, ani se na ni neusmál, ale ona si toho nevšimla.

„Pojď sem, Doggie!“ zakřičel guvernér Jansen před změtí velkých i malých čínských figur z neurčitého materiálu. „Podívej se sem! Přinášejí štěstí! Rád bych ti jednu věnoval!“

Po pár minutách pokračovali dál. Doggie měla kolem ramen šátek a pod paží si nesla malou dutou figurku Buddha. Byla pyšná a šťastná. Guvernér Jansen se jí podíval zhluboka do očí a ujistil ji, že ta malá figurka symbolizuje věčné pouto přátelství mezi nimi dvěma. Bylo to naprosto neuvěřitelné.

Narovnala ramena a nasála svěží vzduch. Všechno kolem ní bylo skvělé. Spolucestující, holé exotické stromy i lidé pohybující se v jejich stínu. Usmála se na dělníky, kteří seděli na obrubníku s jídelními hůlkami a malými miskami plnými kouřících nudlí a zeleniny. Jídlo si nabrali u několika provizorních stolků, které stály za nimi na sluncem vyhřátém chodníku.

Těsně před ní kráčet Wesley Barefoot a široce se usmíval. To bylo poznat i zezadu. K oku měl přilepenou levnou, nově pořízenou kameru a otáčel se na všechny strany. Vedle něj pochodoval T. Perkins a pozorně se díval kolem sebe. Dělal dlouhé kroky a nesl si dvě igelitové tašky nacpané všemožnými hračkami pro synovce a neteře. O kus dál před nimi si to rázoval guvernér Bruce Jansen, který byl z toho všeho výborně naladěný, a Carroll Jansenovou držel pod paží. Zamával na jednoho úředníka konzulátu, který jim z otevřené brány úřadu vyšel naproti.

Doggie se zadívala na budovu. Podle očekávání byla menší než vlastní ambasáda na Siou-šuej Pej-tie, kde před několika dny pojedli skvělou uvítací večeří, ale i přesto působil konzulát ve slunečním světle povzbudivým a velkolepým dojmem. Americká vlajka – hvězdy a pruhy – pohlávala ve větru a štíhlý čínský strážný v uniformě stál na svém nízkém stupínku před zamřížovanou bránou.

Doggie se přes rameno ohlédla zpět do úzké uličky na tržišti. Mezi touto oficiální budovou, vyzdobenou ve stylu západní kultury, a podomácku stlučenými stánky na trhu s hedvábím byl přímo propastný rozdíl. Propast mezi tradicemi, zvyky i životem.

O kousek dál vyhodil jakýsi malý obchodník do vzduchu jednoho ze svých mytických draků a všichni se zahleděli na to, jak se drak elegantně zavlínil.

A vtom se to stalo.

Carroll Jansenová najednou vykřikla, rozhodla paže a odmítala pustit svou kabelku. Doggie se k ní bleskurychle otočila a v tu chvíli jakot Carroll Jansenové utichl. Klesla k zemi a krev stříkající z krku zasáhla jejího manžela. Jansenův poradce Thomas Sunderland mezitím poskočil kupředu a pokusil se zadržet mladého Číňana, který v ruce držel nůž. Šerif T. Perkins odhodil igelitové tašky a celé betonové prostranství před konzulátem ožilo malými gumovými míčky a plastovými figurkami. Skokem, jaký by od něj člověk neočekával, odřízl atentátníkovi cestu zpět do úkrytu v davu na trhu s hedvábím. Doggie zahlédla, jak se nůž ještě jednou zablýštl, což si později dokázala kdykoli vybavit i po mnoha letech, když zavřela oči. Ve chvíli, kdy se nůž dostal do rukou T. Perkinse, už byl zakrvácený.

Vtom si všimla guvernéra Jansena. Deset metrů od ní začal podklesávat v kolenou. Postava, kterou držel v rukou, už byla bez života a Doggie sledovala, jak ze všech stran přibíhají lidé, aby pomohli jemu i jeho manželce.

Všechno pozorovala s třesoucími se rty. Viděla Rosalii Leeovou, jak s obtížemi roztrhala na kousky svůj hezký svetr a snažila se zastavit krvácení. Vojáky, jak přeskočili T. Perkinse a divoce ječícího Číňana, který nyní ležel zkroucený pod Perkinsovým špičatým kolenem. Viděla, jak šerifovi teče z paže krev, a zahlédla i Wesleyho Barefoota, který stál naprosto tiše na malém prostranství před konzulátem. V obličeji byl bílý jako mrtvola.

Ano, Doggie viděla Wesleyho Barefoota ve chvíli, kdy dopřel a jeho thymolinový úsměv mu vybledl.

Mezitím John Bugatti a guvernérův poradce Thomas Sunderland společnými silami přenášeli Carroll Jansenovou dovnitř do budovy konzulátu. Všude byl virvál, rámus a křik. Většina přítomných spěchala a vyděšeně se chytala za hlavu. Hrozný kontrast s tichým fňukáním útočníka o dvacet metrů dál.

Posadila se na nízký stupínek strážného, pod obrovskou mosaznou deskou, opřela se zády o cihlový sloup a zůstala tam sedět.

„Pojď, holčičko! Pojď, Doggie!“ mluvil na ni T. Perkins. V té době uběhlo od napadení Carroll Jansenové už nejméně deset minut.

Rozhodil paže a přitáhl si ji k sobě. „Vidělas, co se stalo?“
Přikývla.

„Bohužel je mrtvá, Doggie.“ Na chvíli úplně ztichl, jako by chtěl slyšet její odpověď, ale Doggie nic neříkala. Už to věděla.

Dovedl ji dovnitř konzulátu, do velké, bíle vymalované místnosti, kde se o ně starali dva pověřeni úředníci. Vzduch uvnitř jako by praskal. Většina úředníků seděla se zaraženým výrazem před počítačem nebo s telefonem v ruce. Šlo o vážnou krizi, to bylo jasné na první pohled. Musela být informována spousta čínských i amerických institucí a čekalo se, jak se k tomu vyjádří. Nálada byla hektická. Několikrát zaznělo i jméno ministra zahraničních věcí Jamese Bakera.

Pod okny byl slyšet jakot lidí pobíhajících po ulici sem a tam. Mladý Číňan, který Carroll Jansenovou napadl, byl pořád

přitlačený ke zdi, stál tam a třásl se. Vypadalo to, jako by ani nechápal, co se tady vůbec stalo.

„Myslím, že není normální, Doggie,“ řekla Rosalie Leeová a stiskla jí paži.

Podívala se na muže v uniformách, kteří útočnicka pevně drželi, vzteky křičeli a s opovržením na něj hleděli. Potom přijelo auto s dalšími uniformovanými muži, aby ho odvezli, a z mladíkových očí čišela hrůza.

„Do dvou dnů dostane ten hajzl kulku do týla, pojďme se vsadit!“ řekl jeden z úředníků.

Doggie se pokusila mladíka doprovodit na korbu auta, a vůbec nic necháपालa. Věděla jen jedno. Že chce domů.

Potom se posadila na židli a seděla tam a zírala, dokud jí John Bugatti nevlozil do ruky šálek kouřícího čaje.

„To, co se stalo, je příšerné, Doggie,“ řekl a pokusil se o úsměv. „Je nám všem hrozně líto, že jsi toho musela být svědkem. Ale nesmíš si nechat rozbít duši na kousky, posloucháš mě?“

Přikývla. Byl to zvláštní způsob, jak se vyjádřit, ale pochopila, jak to myslí.

„Bylas u toho náhodou, to je celé. Chápu, že se teď cítíš maličká, vyděšená a hodně moc nešťastná, ale už je po všem! Za pár dní jsme zpátky doma!“

Doggie se zhluboka nadechla. „Ale vždyť jsme toho měli ještě spoustu vidět.“ Teprve teď si uvědomila, že pohádka skončila. „Hory, hrobku dynastie Ming a terakotovou armádu! Tohle všechno jsme měli navštívit, nebo ne?“ Teď jasně pocítila smutek v duši.

Bugatti ji objal kolem ramen. „Doggie, poslouchej! To, co se stalo, nás k sobě připoutalo.“ V pozadí souhlasně přikyvovala Rosalie Leeová. „Kvůli tomu, co jsme dneska zažili, k sobě od téhle chvíle až do konce života patříme, jasný? My všichni tady. Ty, já, T. Perkins, Rosalie Leeová i Wesley. Chápeš?“

Doggie se na ně podívala. To, co Bugatti právě řekl, měl každý z nich vepsáno do obličeje. Wesley se pokusil přikývnout, ale nedokázal to. Jeho tělo bylo celé jakoby ztuhlé.

Bugatti si odkašlal. „Od tohoto okamžiku k sobě všichni určitým zvláštním způsobem patříme, myslím. Když někdo z nás

pocítí potřebu a bude hledat útěchu, a to kdykoli, můžeme se jeden na druhého obrátit. Nezapomeň na to, Doggie! Od téhle chvíle mi můžeš kdykoli zavolat a požádat mě o pomoc. A určitě to platí i o ostatních.“

Rosalie i T. Perkins přikývli.

Doggie se na ně nešťastně podívala. To se přece jen tak říká. „Jak bych tě asi tak dokázala sehnat?“ zeptala se. „Určitě jsi pořád v Číně nebo v New Yorku nebo v Camp Davidu nebo někde úplně jinde!“ Znovu potřásla hlavou. „Jsi známý novinář a já jen obyčejná holka! Copak to není jasný?“

Bugatti přikývl. Vzal figurku Buddha, kterou jí Bruce Jansen daroval sotva před půlhodinou, a položil si ji do klína. „Můžu si tohle na chvíli půjčit?“ zeptal se a vytáhl T. Perkinsovi z náprsní kapsy pozlacenou šipku. Seškrábl z pootevřených rtů figurky trochu barvy, a tím zvětšil přístupový otvor do vnitřní dutiny. „Podívej se!“ Z notesu, který neustále nosil v náprsní kapse, vytrhl jeden list. „Napíšu ti telefonní číslo na mého drahého strýčka Dannyho, a tomu můžeš kdykoli zavolat. Jestli existuje někdo, kdo vždycky ví, kde jsem, pak je to on.“ Stočil papírek a zastrčil ho figurce do úst. „Koukej, Doggie! Teď je Dannyho číslo uvnitř figurky. Takže jestli někdy budeš potřebovat, můžeš se se mnou spojit.“

V tom okamžiku vešel do místnosti guvernér Jansen, těsně následovaný Thomasem Sunderlandem. Oba byli v obličejí úplně popelaví.

Jansen zůstal na chvíli tiše stát. Smutným, prázdným očima hleděl před sebe. Pak se zvláštním způsobem, díky kterému všichni sklopili zrak, napřímil a řekl něco, na co Doggie nikdy nezapomene:

„Drazí přátelé, dělali jste, co jste mohli! Kéž vám Bůh žehná navždy...!“

Vtom se mu zlomil hlas.

2) O šestnáct let později, podzim

Byla to už třetí skupina novinářů, kterou Doggie vpustila do autobusu tvořícího zázemí prezidentské kampani. Snažila se na ně usmívat, vždyť mnohé z nich už dobře znala, ale byla unavená a našťavaná. Polovina cesty přes USA hravě utekla a hlavní demokratický kandidát na prezidenta, senátor Bruce Jansen, a jeho krásná manželka Mimi Toddová Jansenová už za sebou měli dvacet států. Byla to triumfální cesta a všichni by měli být nadšení a šťastní. Jediný problém byl, že v posledních osmačtyřiceti hodinách toho Doggie moc nenaspala a už jí docházely síly.

Cary Simmons, novinářský veterán z *Washington Post*, si její chvějící se aury okamžitě povšiml a odtáhl ji stranou. „Musíš nechat ostatní, aby se taky o něco postarali, Doggie! Lehni si a vyspi se, jinak na nás začneš být protivná, a komu by se to kruci líbilo? Jo, abych nezapomněl, všechno nejlepší k narozeninám.“

Doggie se usmála a přikývla. Měl pravdu.

Přivolala si k sobě jednoho z nejnovějších členů týmu zajišťujících kampaň Bruce Jansena, chytráka jménem Donald Beglaubter, a nechala se vystřídat. Uložila se vzadu v autobusu. Její mizerná nálada by nikomu neposloužila. Ale měla prostě takový den.

Brzy ráno jí zavolal otec a popřál jí všechno nejlepší k třicátým narozeninám. Třicet! V tomhle věku vychází najevo, jestli dřívější životní rozhodnutí nevedou do slepých uliček. Okamžik, kdy by člověk měl zvážít, jestli se nachází na správném místě. Probírala to s jinými ženami, aby získala větší jistotu. Jak by ji ale mohla získat, když polovina kamarádek ze střední školy už dávno připravovala dětský pokojíček pro třetího potomka? Možná by se cítila o trochu lépe, kdyby jí spolužačky záviděly, ale Doggie její volbu nikdo nezavídal. Proč by měl člověk pro nic za nic tvrdě pracovat, když se narodil se stříbrnou lžičkou v puse? Proč odkládat to, k čemu je žena předurčena? Ano, věděla, co si myslí, a proto už si nepřála dál se s nimi vídat.

Na okamžik byl otec milý, ale pak nastoupilo jeho nevyhnutelné popichování, že jeho jediné dítě pracuje pro demokratic-

kého kandidáta na prezidenta. Poprosila ho, aby toho nechal, ale to ho ještě víc rozparádilo a on začal na Jansena nadávat a používat výrazy, které nenáviděla. Oplatila mu stejnou mincí a rozlobila se. Otec přece miloval, když se vztekala.

„Je snad Jansen anděl?“ zasmál se. „Proč toho idiota obhajuješ, Doggie? Pokoušíš se ho snad ulovit, moje milá? Nemáš doufám v plánu vyhodit tu rudou komunistickou šlapku Mimi Toddovou ze sedla?“

Byla vzteky úplně bez sebe. Nadávala na něj ještě dlouho poté, co položila sluchátko. Všichni v autobuse si mohli domyslet, o co šlo, dokonce i Thomas Sunderland a Wesley Barefoot, kteří byli na opačném konci vozu. Temperament Buda Curtise a jeho názory byly všeobecně známé, a totéž platilo i pro jeho dceru.

Vztekala se, ale už se stalo.

Raději se uložila v zadní části autobusu.

Ve štábu Bruce Jansena zbývalo už jen pár lidí, kteří zažili osudovou cestu do Pekingu před šestnácti lety. Byli to dobří lidé, kteří Jansenovi zůstali věrní během celého jeho úspěšného období. Nejprve když byl guvernérem, potom mluvčím v řadě kontroverzních klíčových otázek ve Sněmovně reprezentantů, následně senátorem a konečně i během nejvýznamnější prezidentské kampaně, jakou země kdy zažila.

Národ Jansena miloval, což republikánskému kandidátovi, bratrovi odcházejícího prezidenta, přinášelo dost námětů k zamýšlení. Všechny průzkumy veřejného mínění posílaly současnou vládní politiku do pekel a lidé z prezidentova okolí říkali, že vypadá otřeseně. Měl k tomu také důvod.

V průběhu Jansenovy okouzující ofenzivy přibývalo lidem ze štábu jeho protikandidáta den po dni stále více šedivých vlasů, o Jansenových rivalech z Demokratické strany ani nemluvě. Neoficiální analýzy už před sjezdem demokratů naznačovaly, že jedenašedesát procent delegátů podpoří pochopitelné a logické argumenty senátora Bruce Jansena. Jelo se v zatraceně vysokých otáčkách.

Ale Jansenův štáb nedostal nic zadarmo. Všichni už několik měsíců tvrdě pracovali pod přísným dohledem vedoucích

kampaně Thomase Sunderlanda, který ze starých spolupracovníků během času nejvíce posílil svou pozici. Sunderland byl vyzáblý a neusmíval se. Byl bývalým vyznamenaným důstojníkem, který vždy stál Jansenovi po boku a následoval ho v dobrém i zlém, když přišlo na věc. Nyní se mu mělo dostat odměny v podobě jedné z nejvyšších a nejdůležitějších funkcí v zemi, na které může člověk dosáhnout. Lidé tipovali více možností, ale post vedoucího kanceláře v Bílém domě byla ta nejpravděpodobnější.

Doggie se ke skupině připojila hned poté, co složila zkoušky na právech. Po několika měsících loajální práce jí bylo přislíbeno kancelářské místo v Bílém domě, pokud ovšem vyhrají volby. Byla naprosto spokojená.

Wesley Barefoot, který byl Jansenovým mužem už od oné nešťastné cesty do Peking, dostudoval práva čtyři roky před Doggie a s největší pravděpodobností se stane jejím nejbližším nadřízeným v Západním křídle. Neuvěřitelně mu to myslelo a naprosto skvěle zvládal komunikaci, což na Harvardu, kde oba studovali, často předváděl. Byl populární, okouzlující a sexy, takže většina nejkrásnějších a nejchytřejších studentek, jejichž cíl na univerzitě byl daleko povrchnější, se jeho výmluvností a lichotivým vzhledem nechala polapit. Stručně řečeno: dostal každou, kterou chtěl.

Říkalo se mu postelový král nebo Don Juan, přesto však se mu nikdy nepodařilo vmluvit se do Doggiiny blízkosti, jak by si představoval. Ona si jeho charismatu samozřejmě byla vědoma a jeho společnost si užívala, ale cesta odtud až do jeho postele pro ni znamenala mnohem víc.

Když si ho svého času na Harvardu všimla, rozhodla se, že jednoho krásného dne mezi nimi dvěma bude vážný vztah, a pořád to vnímala stejně. Když dostala chuť se s někým pomilovat, příležitostí se nabízelo víc než dost, na to nepotřebovala Wesleyho. Hezká dívka jejího věku a s takovým zadečkem si mohla vybírat a přebírat, a ona to taky dělala. Wesleyho si schovala na později.

Promnula si oči a podívala se na hodinky. Spala dvacet minut, ale jí to připadlo jako věčnost. Zvedla hlavu a spokojeně se ujistila, že Wesley se na druhém konci autobusu snaží zodpovídat zdánlivě nekonečné variace novinářů na pět v pod-

statě pořád stejných otázek, na které se ptali v posledních mnoha týdnech.

Zadávala se na něj a vychutnávala si pohled na jeho pohybující se rty.

Ano, říkal svým posluchačům. Může potvrdit, že Bruce Jansen je s klesající křivkou popularity svého protikandidáta a současného prezidenta velice spokojený a je si víceméně jistý, že ho nominace na demokratického kandidáta na prezidenta nemine. A ano, může také s klidem potvrdit, že Mimi Toddová Jansenová je těhotná.

Doggie vyskočila, až se hlavou praštila o strop autobusu. Všichni novináři začali kvičet jako čuník při porážce. Co to Wesley právě pronesl? Mimi Jansenová je těhotná? Bože všemohoucí, jedná se o zprávu roku, to všichni pochopili ve zlomku vteřiny. Guvernér, který svou první manželku ztratil tak otrěsným způsobem a celá léta truchlil a byl naprosto nepřístupný. Muž, který konečně našel klid v duši a svou životní lásku si vybral v duchu krásné romantiky, se stane také otcem? Fixy škrábaly neuvěřitelnou rychlostí. Kdy to bude? křičeli. Je to jisté? Jak dlouho už to vědí? Co senátor Jansen říká na to, že se v tak pozdním věku stane otcem? Nebojí se toho, že se poprvé stane rodičem až v pětapadesáti letech? Je známo pohlaví dítěte?

Všechny otázky týkající se lobbování, vládních dotací do zemědělství a států na jihozápadě, kam Jansenova kampaň zatím nedospěla, byly smeteny ze stolu. Mimi Toddová Jansenová je těhotná! Neuvěřitelné! Pokud Jansen vyhraje volby, a tahle zpráva byla po pravdě řečeno sedmimílovým krokem ke konečnému vítězství, budou v Bílém domě zase běhat děti. To každému vyrazí dech! Od Kennedyho časů se nic podobného nestalo. „A stalo se to vůbec někdy před ním?“ zeptal se nejmladší z novinářů. Vážně, bylo naprosto šílené, jak byli všichni nadšení!

John Bugatti se prodral přes celý autobus a pořouchle se usmíval od ucha k uchu. Ospale jeho úsměv opětovala.

„Doggie! Zatracená práce, proč jsi mi nic neřekla?“

Potřásla hlavou a on pochopil. I pro ni to byla novinka, to bylo více než zřejmé.

Následujícího dne měly všechny světové noviny na první straně senzační příběh. *USA Today* otiskly upravený snímek Mimi Jansenové s miminkem v náruči. *Washington Post* přišel s hloubkovou analýzou, co to bude znamenat pro sociální a rodinnou politiku nové vlády. Všichni považovali za samozřejmé, že Bruce Jansen vyhraje a nové průzkumy veřejného mínění ukazovaly nečekaný nárůst v jeho prospěch i v těch nejkonzervativnějších státech. Ano, dokonce i Texas, domovský stát současného prezidenta, se začal otrásat v kovbojských botách.

Stručně řečeno, těhotenství Mimi Toddové Jansenové bylo terno. Terno pro kampaň Bruce Jansena i pro média. Mimi byla ztělesním dokonalé první dámy a místo po zavražděné Caroll Jansenové zaujala nejen s pokorou, ale i se vši vážností, jaká se obvykle vidí pouze u zkušených politiků.

Hned prvního dne, kdy oba svou lásku veřejně oznámili, bylo každému jasné, že Mimi Toddová má v sobě něco zvláštního. Všem se dívala přímo do očí, odpovídala na všechny otázky a nikdy se nesnažila z ničeho vykroutit, dokonce ani tehdy, když došlo na poněkud kontroverzní dotazy na její minulost mírové aktivistky během první války v Zálivu. Právě naopak, umožnila novinářům, aby se jí ptali na cokoli, a oni ji za to milovali, protože opravdu měli o čem psát. Mimi Toddová byla pravá Američanka, správná průkopnice, která se ničeho nebojí. Člověk si to mohl přečíst všude. O jejím dětství, kdy se vzepřela otcovým výtkám a nadále i po setmění jezdila na kole po zapadlých a ponurých uličkách Richmondu. Jak se snažila křičet až do ochraptění při otevírání nového stadionu týmu Seattle Seahawks a jezdila na snowboardu po okolních horách. Po dvou dnech hysterické mediální bouře o její minulosti všichni věděli, že v New Yorku dokončila studia ekonomie s nejlepšími výsledky a v Salemu plakala na veřejnosti při návštěvě hospicu. A kdo by si nepamatoval její velkolepý debut na jednom z celostátních televizních kanálů, kde jako novomanželka kontroverzního a neskutečně bohatého senátora poskytla rozhovor o svých velmi vyhraněných názorech? Sama si vymínila, že rozhovor bude probíhat na schodech před útlukem pro bezdomovce v nejspínavější čtvrti Washingtonu, v Anacostii, a od první chvíle bylo jasné, že to nemůže dopadnout

dobře. Mimi Toddová vypadala ve svých drahých šatech úchvatně, a před budovu se postavila skupina mladých výtržníků a začala jí nadávat, že se jen přiživuje na jejich bídě a mnoha hlasech. Bylo na ní jasně vidět, jak se jí to dotklo, ale místo aby rozhovor přesunula na jiné místo a jinou hodinu, i přes varování zaměstnanců televize sešla mezi lidi. Postupně některé z nich objala kolem ramen, stála vedle nich a mluvila s nimi, dokud se neuklidnili. Procházela mezi nimi, dokud se neutišili, a nakonec se vrátila zpátky nahoru na schody a pronesla svůj projev. Projev o tom, jak by lidé měli žít pospolu a navzájem se ctít, a mluvila tak přesvědčivě a jasně, až se lidem ježily chloupky na ruce. Potom nastalo ticho, takové ticho, jaké ani novinářům nedovolilo něco podotknout. Televizní kamery se pootočily a poslaly vzkaz celému národu: Toto je naprosto mimořádná žena.

A teď byla ještě navíc těhotná. Krásná, ani příliš stará nebo mladá a v každém ohledu bez nějak tíživé minulosti nebo původu.

Média samozřejmě šlela.

Druhý den ráno zavolal Doggie otec a omlouval se za jejich poslední rozhovor. Měl výčitky svědomí, cítil se trapně a byl ochoten udělat cokoli na světě, jen aby se mezi nimi všechno urovnalo.

Doggie o jeho skutečných úmyslech pochybovala. Bruce Jansen právě přesvědčivě zvítězil nad svým rivalem v Demokratické straně a na své cestě dorazil do Virginie, kde Doggie strávila většinu svého života a kde pomalu, ale jistě zakotvil řetězec elegantních a komfortních hotelů jejího otce. Nedalo se předpokládat, že má otec v této souvislosti nějaké postranní zájmy?

Váhavě jeho podanou ruku přijala. Domluvili se, že se setkají v hotelu Splendor Resort & Conference Center, což byl jeho největší hotel na východním pobřeží, který byl zároveň i nejkrásnějším renovovaným hotelem na pláži Virginia Beach. Měli se potkat následujícího dne, což Doggie vyhovovalo, protože měla volný den a těšila se, že se o ni někdo bude starat a rozmazlovat ji. Náhodně vybrané hotely a neskutečné množství pokusů vyspat se v autobuse jí během několika posledních měsíců ubraly spoustu sil, ale až přijede na návštěvu k otci, určitě to bude jiné.

Když byl člověk dcerou Buda Curtise, bydlel v pětihvězdičkovém hotelu, v luxusním apartmá s elegantním nábytkem ve skandinávském stylu. Už teď cítila, jak se měkce noří do koupelové pěny ve vířivce.

Takže pokud má její otec nějaké skryté úmysly, vůbec jí to nevadí. Měl je ostatně pokaždé. A když se to vzalo kolem a kolem, Doggie ho přece jen měla ráda.

Když přijela, otec v hotelu nebyl. Místo něj stál na chodníku Atlantic Avenue Toby O'Neill a čekal na ni jako pes uvázaný u boudu. Nikdy nepochopila, proč si její otec tohohle týpka u sebe drží.

Vypadal jako vandrák, působil odpudivě a v tomto luxusním prostředí byla hanba se dívat, jak na něm visí jeho staré, obnošené a naprosto nevkusné oblečení.

Vynesl jí kufr po mramorovém schodišti a odsunul dveřníka stranou, aby jí sám mohl podržet dveře. Nebylo to milé, bylo to ubohé.

„Rádi vás zase vidíme doma, slečno Curtisová,“ řekl.

„Rogersová, zatraceně! Od chvíle, co se máma s tátou rozvedli, se jmenuju Rogersová, ty to nevíš, Toby? Už si to konečně zapamatuj!“

„Promiňte, slečno Rogersová. Rádi vás zase vidíme doma.“

Všimla si, jak se potí a funí, když táhl její kufr směrem k výtahu. Byl to jen ubohý, prostoduchý chlapík, který se celý život protloukal jen díky milosti okolí, jednoduchý otrok spoutaný vlastními omezeními. Potřásla hlavou. Je dobře, že se o lidi jako on někdo stará a v tomto směru byl její otec vždy velkorysý. Ale i když bylo hezké, že tak ubohou existenci, jako byl Toby O'Neill, prostě nevyhodil na ulici, do budoucna si otec bude muset tuto formu uvítacího výboru odpustit. Buď na ni bude čekat on sám, nebo může na její návštěvy úplně zapomenout.

Přestala Tobyho pozorovat a na chvíli se rozhlédla kolem. Od její poslední návštěvy se toho v hotelu hodně změnilo. Vstupní hala byla impozantně zrekonstruovaná a vše vypadalo téměř dokonale. Něco mezi hotely Hyatt Regency ve Washingtonu a Radisson Lexington v New Yorku, jenom mnohem větší. Útulně uspořádané kousky nábytku z drahých dřevin, obklopené

mramorem, mosazí a květinami. Tlumené světlo i teď, uprostřed dne. Všude byly jasné cedulky ukazující směr do konferenčních sálů, zasedacích místností, restaurací, technického zázemí a tělocvičny a všude postával usmívající se personál v nažehlených uniformách, připravený reagovat i na nepatrný pokyn.

Opravdu fantastické, pomyslela si a byla na otcovu snahu pyšná, dokud vedle obří pozlacené vázy s rozkvetlými třešňovými větvemi o velikosti živého stromu nezahlédla čtyřmetrovou sklo-laminátovou kopii sochy Svobody. Skoro to vypadalo, jako kdyby tu tahle dvě monstra někdo umístil na posměch architektonickým vizím. Zavrtěla hlavou. To bylo pro jejího otce typické. Vyrůstal v puritánském domě, kde jedinou výzdobu obývacího pokoje tvořil starý buvolí roh a obraz Edgara Hoovera, a od těch dob si zřejmě nedokázal nic odepřít.

Přečetla si text na cedulce opřené o vázu: „Ať vyhraje ten nejlepší!“

Bylo to neskutečně nevkusné. Opravdu neskutečně.

Po několika hodinách spánku vyšla na balkon a vyhlédla na moře. Byla odpočinitá, vyspalá a dobře vyzbrojená čelit otcově nepředvídatelnosti. Poprvé po mnoha týdnech si oblékla šaty. Měděnkově zelená značková záležitost za čtyři sta osmdesát dolarů, koupená před měsícem, v době primárek, v Denveru. Úzká ramínka, průhledná látka na bocích, na tuto příležitost velmi vhodné.

Její otec byl vždy muž vyžadující pozornost, to bylo jasně vidět, už když k ní kráčel.

„Mé drahé dítě,“ zvolal deset metrů od stolu. Přitiskl ji k sobě a Doggie ho nechala. Ty krátké okamžiky milovala. Důvěrnost, jeho vřelost a skutečné city, které k ní choval. V tomto ohledu býval vždy velkorysý.

Bavili se o přestavbě hotelu, o tom, jak restaurace bez vybledlých fialových koberců prokoukla a kolik to všechno stálo. Její otec byl evidentně pyšný. A právem. Patnáct hotelů během dvanácti let a každý z nich mu přinášel velký zisk. Teď bych chtěl řetězec Splendor rozšířit i na západní pobřeží, prohlásil a pokývl,

spokojený sám se sebou a s novými možnostmi. Ano, investoři na něj určitě zaměří svou pozornost, zabručel s úsměvem.

Vtom Doggie zpozorněla. Otcovy postranní úmysly v ní vždy záhy vyvolaly podezření. Takže hledá investory.

„Dobře!“ řekla. „To je ten důvod, proč jsem tady?“

Otec její otázku ignoroval a pokývl těm, kteří se náhodně zadívali jeho směrem.

Najednou se jí jeho plán začal rýsovat zřetelněji. „Ty chceš, aby se tady Bruce Jansen ubytoval, až se pozítří spustí primárky, že je to tak?“

„Kdepak.“

„Fajn. Tak o co jde?“

„O nic.“

„O co jde? Mluv!“

„Ne, nechci, aby se tady ubytoval, rozhodně ne teď. Ale rád bych tě požádal o něco jiného. Chtěl bych, aby tady u mě v listopadu oslavil své vítězství. Tady, v hotelu Splendor Resort & Conference Center. No nebylo by to krásné, Doggie?“ Mírně naklonil hlavu na stranu, ale to na ni neplatilo. Už to na ni neplatilo.

„Ty ses zbláznil! A proč mluvíš o vítězství? Nejprve bychom snad měli vyhrát na stranickém kongresu, nemyslíš? A potom musíme z piedestalu srazit poměrně oblíbeného prezidenta, nezapomněls? Jak vůbec můžeš ty, ten nejkrajnější reakcionářský konzervativní republikán, jakého Amerika kdy měla, něco takového navrhnout, tati? Vždyť by sis radši zlomil ruku, než abys viděl Jansena ve funkci prezidenta, to přece vím.“

Její otec se usmál. „Je možné, že by sis nevšimla, jak se obliba tvého velkého vzoru šíří po celé zemi jako stepní požár? On, jeho krásná manželka a teď navíc i ten dáblský potěr v jejím břiše?“ Usmíval se. „No, moje milá, teď už je jedno, jestli je demokrat nebo není, od téhle chvíle je Jansen můj člověk!“

Odsunula židli dozadu. „Nech si svůj oportunismus pro sebe, buď tak hodný!“ Odložila ubrousek na stůl.

„Dorothy, na chvíli toho nech a poslouvej.“

Teď nasadil opravdu všechny páky. Jinak by ji nezačal oslovovat Dorothy.

Naklonil se přes stůl a uchopil ji za předloktí. „Jansen je v pohodě, Doggie. Je pravda, že se mi nelíbí jeho názory, jeho politika, jeho vzhled nebo ty jeho naprosto praštěné argumenty a že v jeho očích cítím spoustu klamu a podvodů. Tomu chlapovi se nedá věřit, za tím si stojím. Je jako doutnající sopka. Ovšem jeho manželka je rozkošná a on ty volby vyhraje díky ní a tomu dítěti, a taky díky svým skvělým fantastickým spolupracovníkům, jako jsi ty, moje holčičko.“ Poplácal ji po ruce. „Proto je v pohodě. A když říkáš, že je to tvůj člověk, tak je potom i můj. Takže k čertu s tím.“

Podobnou změnu smýšlení a názorů aby člověk pohledal, Doggie se to celé nějak nelíbilo. „Ty jsi vážně zešlel. Opravdu tolik potřebuješ publicitu? Proč se nespokojíš s těmi patnácti hotely, které už máš? I kdybys žil sto let, peníze, které sis nahrabal, nemůžeš nikdy utratit.“

Zasmál se. „Něco musí zbýt taky pro tebe a tvou matku, nemyslíš?“

„Prosím tě, nech toho. Něco se ti honí hlavou a mně se to ani trochu nelíbí. A mimochodem, mámu do toho vůbec nepleť, ta by z toho nebyla nadšená ani za mák.“ Setřásla jeho ruku.

„Zkus se rozhlédnout kolem! Nemám tady nádherný hotel?“ Nataženou paží mávl směrem k opulentním svícňům, křišťálovým lustrům a vybrané společnosti v jídelně. Zase ty řečičky kolem, to opravdu nenáviděla.

„Tady, v malém kroužku kolem senátora Jansena, hned u moře. Dokázala bys najít vhodnější a důstojnější místo, kde můžete zinkasovat výsledek voleb a sklidit odměnu za vaše dlouhodobé tvrdé nasazení? Jen úplně v klidu nabízím, aby tady Jansen a jeho štáb zadarmo jeden týden bydleli, pokud budou chtít. Všechno budou mít zaplacené a tajná služba, nebo kdo ho to kruci teď hlídá, si tady může dělat, co bude chtít. Co se mě týče, klidně můžou přijít hned zítra. Copak si to nedokážeš představit, Dorothy? Příští prezident USA bude stát tady v hale, ve svém rodném kraji, se sochou Svobody v pozadí, a promluví k celému světu. Našel by se snad lepší prostor?“

„Tati, ty jsi divný.“ Viděla jeho pokřivený úsměv, potřásla hlavou, ale nemohla si pomoci a jeho úsměv opětovala. Tohle byl

obchod a politika v kostce. A podobné kostičky roztloukal její otec holou pěstí.

Najednou změnil téma. Další z jeho specialit. „Jak to jde s láskou, moje malá, děje se něco zajímavého?“

Pokrčila rameny. Něco málo se dělo vždycky, ale rozhodně neměla chuť do toho otce zasvěcovat.

„Jak to máš s tím Wesleyem, o kterém jsi dřív často mluvila? Bude mezi vámi dvěma něco?“

Zašklebila se na něho. Až na příliš vyvinutý smysl pro obchod a bizarní politické názory byl její otec v podstatě v pořádku.

„Na to se ho budeš muset zeptat sám, tati. Má pořád plné ruce práce.“

Po večeři s otcem si zaplavala pár délek v bazénu a potom se posadila na balkon a nechala si větrem sušit vlasy. Hvězdy klidně poblikávaly, a když zazvonil telefon, byla myšlenkami kdesi daleko. Bez zájmu se po něm natáhla. Byla si jistá, že jí volá otec, aby si nechal potvrdit jejich dohodu. Chtěla říct, ne, díky, na drink do baru nepůjde. Slíbila mu, že pozvání přetlumočí Thomasi Sunderlandovi, a to musí stačit. Právě teď chtěla mít čas jen pro sebe a pořádně se vyspat.

Ozval se však jiný hlas, rovněž velmi dobře známý. Volal Wesley Barefoot, vzhledem k otcovu vyptávání jí to přišlo velmi příhodné. Rozhodně nebyvalo na pořadu dne, aby jí volal mimo pracovní dobu.

„Haló, Doggie. Neruším?“

Naštvaně si uvědomila, že zatajila dech.

„Slyšelas dnešní čísla z průzkumů veřejného mínění?“ pokračoval.

Na tuhle úvodní repliku mu neskočí. Samozřejmě si čísla zkontrolovala, a on to dobře věděl. „Ne, dnes večer do Richmondu nejedu, jestli ti jde o tohle,“ odpověděla. „Mám volno, Wesley. Potřebuju se vyspat. Snad to může počkat do zítřka, ne? Projednou bych vážně chtěla...“

„Prrr!“ zarazil ji.

Zmlkla.

„Dneska jsem byl v kostele svatého Lukáše ve Smithfieldu,“ oznámil jí. „Nebyla tam snad pokřtěná naše malá roztomilá Dorothy?“

Zamračila se. Co tím k čertu sleduje?

„Vidět nejstarší americký fungující kostel bylo ohromující. Gotický stavební sloh, ne?“

Zavrtěla hlavou. „Wesley, v kostele svatého Lukáše jsi byl proto, že tam měli svatbu Bruce a Mimi Jansenovi. Zaslouchla jsem, že tam zorganizovali speciální večerní bohoslužbu ve prospěch místních televizních stanic. Takže se mi tady nesnaž namluvit, že se zajímáš o gotický stavební sloh nebo o místo, kde jsem byla pokřtěná. Za co mě vlastně máš?“

„Ale myslel jsem na tebe.“

„Dobře.“ Položila důraz na poslední slabiku a zaměřila svůj pohled na jednu z nejzářivějších hvězd. Dole, v rovných ulicích pod ní, se pomalu přibližoval zvuk sirény policejního vozu. Ve slabé chvílce to může být svým způsobem taky romantika.

„To je všechno, co jsem ti chtěl říct.“

„Ano?“ Chvilí vyčkávala. „A?“

Nepodařilo se jí z něho vyrazit nic víc, ale zatím jí to úplně stačilo. Budou pokračovat v zajetých kolejích. Ještě půl roku spousty tvrdé práce, kampaň do primárek, nominace a prezidentská kampaň a pak mu dovolí postoupit o kousek blíž. Teď už konečně věděla, že o ni projevuje zájem.

Ráno dlouho spala, a než byla připravená na okolní svět, nechala pokojskou několikrát marně klepat na dveře. I když byl lezavý chladný den, měla v úmyslu strávit zbytek dopoledne u své matky v Chesapeaku, venku na verandě, s nohama v holínkách přehozenýma přes zábradlí. Plánovala si, jak se obě zabalí do ošklivých dek a hodinku nebo dvě se budou smát jejímu otci, ale Wesley jí stačil zavolat dřív, než odešla z hotelu. Oznámil jí, že Bruce Jansen a jeho spolupracovníci budou v Richmondu už před večerí a Doggie musí být připravená, až se v jednu hodinu odpoledne všichni potkají v guvernérově kanceláři ve State Capitolu. Objevily se jakési výhrůžky vůči Jansenovi a Sunderland chtěl shromáždit všechny věrné.

Výhrůžky vůči Jansenovi, to neznělo příliš dobře. „Jaké výhrůžky?“ zeptala se, ale Wesley nic bližšího nevěděl. Pochopila. Jansen a Sunderland se rozhodli informovat všechny najednou.

Sbalila si kufr a služebním výtahem sjela do podzemních garáží, aby si vyzvedla auto, starý dobrý MG se zamřížovaným chladičem. Ušetřila si na něj ze svého mizerného platu a na ruční řazení nenechá žádného z těch mladých hotelových poslíčků ani sáhnout. Za žádných okolností!

Když za sebou v podzemní garáži zabouchla dveře výtahu, objevil se před ní blbeček Toby O'Neill a chechtal se. Nebyl oholený a na sobě měl šedivý plášť. Pravděpodobně šel právě cpát papír do drtiče odpadů. „No, no, slečno Curtisová, takže zase zpátky na cesty, co?“

Měla chuť proti použitému oslovení zaprotестovat, ale nakonec mu jen kývla na pozdrav. K čemu by jí to bylo? Ten pitomec si to stejně nikdy nezapamatuje.

„Takže zase zpátky za tím velkým hajzlem, co?“

Protáhla se kolem něj.

„Zpátky k tomu kreténovi Jansenovi a jeho malé děvce, kteří oblblí celý Státy a celej svět. Za těma dvěma největšíma zmetkama, co nám všem lžou do očí, že jo?“

Zastavila se. „O čem to mluvíš, Toby?“

„On je hajzl a jeho žena smrdí stejně jako všechny ostatní děvky!“

Měla chuť praštit toho malého pokřiveného mužička zařátou pěstí do jeho odpudivého obličej. „Teď mě dobře poslouvej, Toby. Nic podobného už nechci nikdy slyšet, jasný? Kdes všechno tohle svinstvo nasbíral?“

Toby O'Neill si promnul oko. Bylo těžké odhadnout, nakolik je vyšinitý. Občas se choval úplně normálně, jindy zase jako šestileté dítě. Byl nerozhodný a nepředvídatelný. V jednu chvíli mohl vyletět, vzápětí se hned zase zklidnit. Zalitovala své otázky a udělala další krok směrem k autu.

„Ten velkej hajzl má oči jako ještěrka a hnusnej štipavej jazyk!“ ozvalo se zezadu. „Tady u nás mu nevěříme, kdepak, ani trochu mu nevěříme. Nevěříme ani jemu, ani té jeho děvce

a ani tomu jejich ďábelskému potěru, to bys měla vědět. My mu prostě nevěříme.“

Otočila se k němu a položila mu ruku na rameno. Nazval Jansenovo nenarozené dítě ďábelským potěrem. Totéž udělal včera večer i její otec. „Koho myslíš tím my, Toby?“

„Tebe určitě ne!“ Zachechtal se. „Určitě ne.“

„Byl to můj otec, kdo ti navykládal všechny tyhle věci, Toby?“

Na chvíli se usmál, ale pak ztuhl. „Tvůj táta?“ Najednou vypadal velmi vážně. „Tvůj táta o ničem podobném takhle nemluví, kdepak.“ Všimla si, že pohledem sklouzl kamsi dozadu za ni, a bleskurychle se otočila. Pár metrů za nimi stál její otec a se znepokojivým výrazem ve tváři je pozoroval. Co dělá sakra tady dole? Rozhlédla se kolem sebe. Přijel právě teď vlastním autem? Nic přece neslyšela. Znovu pohlédla na Tobyho. Teď vypadal opravdu vyděšeně.

„Moc si pouštíš pusku na špacír, Toby,“ pronesl její otec a našťvaně se na malého hubeného chlapíka podíval. „O Doggiině zaměstnavateli nechceme nic podobného poslouchat, rozumíš?“

Jela po dálnici na sever a hlavu měla plnou myšlenek. Do druhého patra sekretariátu guvernéra vstoupila až minutu po jedné.

Celý štáb se již shromáždil kolem obrovského jednacího stolu v místnosti s vysokým stropem a čekal na zahájení informativní schůzky. Všichni vypadali, jako kdyby tady posedávali už nejméně půl hodiny. Sesunula se na židli vedle Wesleyho.

„Odpočinula sis?“ zeptal se jí Wesley poté, co všechny shromážděné seznámil s tím, jak informoval tisk o dnešním programu volební kampaně.

Souhlasně zabručela.

„Říkals, že Jansenovi vyhrožovali. O co jde? Co to bylo za výhrůžky?“

Wesley ukázal na Thomase Sunderlanda, který právě vešel do místnosti. Sunderland všem krátce pokývl na pozdrav a posadil se.

„V 10.05 nám policie dala tip, že obdržela výhrůžky vůči senátoru Jansenovi,“ řekl a vážným pohledem přešel všechny v místnosti, jako kdyby měli co skrývat.

Řekl, že dostali tip od policie. Co za tím vězí? Doggie z toho neměla dobrý pocit. Vzpomínky na Čínu v ní pořád vystrkovaly růžky.

Podívala se na Wesleyho, ale nevšiml si toho. Jestlipak už odsunul jejich včerejší rozhovor stranou? zamyslela se a dostala chuť položit mu ruku na stehno. Zajímalo by ji, jestli by to otrásl jeho paměť. Ohlédla se přes rameno, k místu, kde seděl Donald Beglaubter, který jí zamával. Potom se obrátila znovu směrem k Thomasi Sunderlandovi. Zdálo se, že dnes zrovna nemá jeden ze svých nejlepších dní.

„Zatím ještě nevíme, o co přesně jde,“ pokračoval, „a proto jsem byl nucen Jansena informovat, že byla zpřísněna bezpečnostní opatření. Pravděpodobně jsme se v kampani přehoupli do druhé fáze, to znamená do fáze, kdy se všichni musíme chovat jako potenciální zástupci nastupující vlády, a tudíž se zároveň stáváme cílem zloby a nenávisti všech možných lidí. Za to se pochopitelně omlouvám, ale tak to prostě je.“

Sunderland kývl ke dveřím, které právě otevřel jeden ze stálých příslušníků ostrahy guvernérovy kanceláře. Jeden po druhém vešlo dovnitř pět nebo šest vážně vypadajících mužů v černých oblecích.

„Od tohoto okamžiku Jansen nevystoupí na žádném veřejném místě, dokud dané místo neprohledáme a neuděláme analýzu. Právě teď máte možnost pozdravit nové členy naší ochranky. Přivítejte je, prosím!“ Několikrát zatleskal. „Tomuto útvaru velí zvláštní agent Ben Kane. Teď se zrovna seznamuje se svým zaměstnavatelem. Tito muži budou do budoucna zajišťovat osobní ochranu senátora Jansena a koordinaci s tajnou službou a jejich běžnými bezpečnostními postupy ohledně prezidentského kandidáta. Tato práce začíná sto dvacet dní před samotnými volbami, teď v červenci. Od dnešního dne budete jednat podle jejich pokynů, je to jasné? Dobře si tyto muže prosím prohlédněte, protože pro nás všechny můžou mít do budoucna zásadní význam.“

Doggie si jednoho po druhém prohlédla. Ve skutečnosti je nebylo možné od sebe rozeznat, tedy pokud člověk nebyl jejich matka. Byli jako naklonovaní, všichni stejně mohutní, vysocí

a měli podivně mrtvé oči. Chtěla si o nich promluvit s Wesleyem, ale vtom se dveře za Sunderlandem otevřely a dovnitř vstoupil Jansen. Doprovázel ho další neznámý muž v černém obleku. S největší pravděpodobností se jednalo o šéfa mužů v černém, Bena Kanea.

„Dobré odpoledne, dámy a pánové!“ Jansen vypadal, že se ho celá situace vůbec netýká. „Tak co, lidi, jste připraveni, že nás budou oslavovat? Můžu vám oznámit, že už jsme získali konečné výsledky voleb z Virginie. Chcete je slyšet?“ Všichni křičeli a Jansen se usmíval. „Ve Virginii jsme získali téměř osmdesát procent!“

„Jo!“ zvolal těsně vedle ní Wesley a všichni vyskočili ze židlí a mávali rukama. Konečné výsledky byly na tuto denní dobu oznámeny nečekaně brzy. Ale přesto, osmdesát procent bylo naprosto neuvěřitelných.

Doggie pocítila ohromnou úlevu. Teď už se cesta vpřed zdála být jistá. Příští zastávka: Bílý dům.

Když nadšení utichlo, zvedl Thomas Sunderland ruku. „Ještě okamžik, dámy a pánové! Je to úžasné, vážně úžasné. Zatlaskejme budoucímu prezidentovi Jansenovi a sobě navzájem.“ Sám začal tleskat jako první. Všichni se k němu přidali a ještě k tomu křičeli. Sunderland opět zvedl ruku. „Ano, všechno nasvědčuje tomu, že se vezeme v rozjetém vlaku a řítíme se k onomu listopadovému dni, kdy proběhnou volby. Proto mi tolik záleží na tom, abychom dokončili naši debatu ohledně bezpečnosti. V budoucnu ještě podobné situace určitě nastanou.“ Otočil se k Jansenovi. „Omlouvám se, pane senátore, ale postupně se stává tradicí nechat se oslavovat pod širým nebem. Víím, že toužíte uvítat novináře na trávníku před vaším starým domem, ale bohužel vám musím oznámit, že dnes to nebude možné!“

Jansen si nenechal jen tak lehce smazat úsměv z tváře. Poplácal Sunderlanda po zádech tak silně, až se mu z toho rozouchaly řídké vlasy. Doggie si povšimla, že si je okamžitě uhladil.

„Jsem tak šťastný muž, Thomasi.“ Několik osob mu zatlaskalo, další mu gratulovali k dítěti.

„Děkuji vám všem, mnohokrát děkuji. Dnes musí mít všichni možnost sdílet se mnou mé štěstí. Můj syn se jednoho dne

dozví, že se jeho otec nenechal zastrašit. Dozví se, že se s novináři setkal tam, kde sám chtěl.“

„Už se ví, že to bude chlapec?“ ozval se kdosi.

Jansen rozhodil rukama. „Dobrá, ať je to kluk nebo holka, mně je to jedno. Tohle je Amerika. Není snad naším úkolem zajistit mír a rovné podmínky pro každého?“

Doggie zaznamenala, jak Wesley s úsměvem potřásl hlavou. Jistě, dalo by se to říct méně neohrabaně, ale oslavný potlesk byl v pořádku. I on sám tleskal.

„Buď v klidu, Thomasi,“ prohlásil Jansen a obrátil se k Sunderlandovi. „Zatím nevíme, kdo za těmi výhrůžkami stojí, a ani netušíme, o co přesně jde. S největší pravděpodobností se jedná o falešný poplach, a myslím, že bychom s ním měli i tak nakládat. Dnes budeme slavit a nikdo nás nedonutí schovávat hlavu do písku, nemám pravdu, přátelé?“ Vyhodil obě paže do vzduchu. „Dnes je NÁŠ DEN, přátelé!“ zakřičel hlasitě.

Většina přítomných vstala a nadšeně tleskala s rukama nad hlavou. Tentokrát ale Wesley a Doggie jejich příkladu nenásledovali. Pokud se Sunderland domnívá, že je nezbytné postupovat se zvýšenou opatrností, proč ho neposlechnout?

Sunderland se narovnal na židli. „Pochybuji, že je to moudré. Vyhráváme volby díky silným projevům, ale silné projevy přinášejí zároveň i nepřátele, pane senátore. Tohle je vážně Amerika. Prezidenti nejsou nedotknutelné osobnosti, a to rozhodně platí i pro kandidáty na prezidenta! Svět je nebezpečné místo, to sám víte lépe než kdokoli jiný, pane senátore.“

Doggie zahlédla, jak se Jansenův obličej na chvíli zachmuřil. O vraždě Jansenovy první manželky se nahlas nemluvilo. Tak to bylo od počátku zavedené. Jako kdyby to Sunderland nevěděl. Všichni v místnosti to věděli.

Jansen udělal krok směrem k oknu a podíval se ven. Na okamžik to vypadalo, jako by jeho postava zakrývala celý svět. Potom se s lehce pokřiveným úsměvem obrátil. „Stejně půjdu dolů do parku! Stoupnu si před fontánu, kruci. Copak si to nedokážete představit?“

Sunderland se na něj vztekle podíval. „Ne, dokud tady rozhoduju já!“

Jansen ho znovu poplácal po zádech. „Thomasi, z pouhého podezření se nedá nic vyvozovat, nebo snad ano? Dodržíme naše bezpečnostní opatření, dobrá, a teď se vydáme dolů do parku. Dohodnuto?“ Vzápětí se otočil na patě a odešel do sousedního pokoje, kde na něj čekal stávající guvernér Virginie. Všichni se zadívali na Sunderlanda, který zůstal sedět u stolu s neproniknutelným výrazem v obličeji. Vypadalo to, jako že chce všechno hodit za hlavu. „Dobrá!“ pronesl po několika dlouhých vteřinách a tleskl do dlaní. „Všichni víte, co máte dělat, tak se pusťte do práce!“ Odsunul židli dozadu a vykročil k nové skupince černě oděných mužů. Potichu s nimi hovořil.

Lidé postupně vycházeli z místnosti, ale Doggie zůstávala sedět na svém místě vedle Wesleyho. Zbývala jim nejméně hodina času, než budou muset začít zase opravdu pracovat. Tu dobu by bývala ráda strávila v posteli v hotelu Splendor Resort.

Wesley ji pozoroval, jak zívá a naklání hlavu na stranu. „Jsi si úplně jistá, že ses dost vyspala?“

Přikývla. Pozoroval ji zkoumavě? Jako kdyby na chvilku zvažoval možnosti, jestli její spánek nerušili blíže neurčení rivalové. Opravdu se tak díval?

Tak se mě konečně zeptej, pomyslela si. Ale Wesley přimhouřil oči a nechal příležitost ležet ladem. Zahnal veškeré pochybnosti, což bylo opravdu k zlosti! Najednou byl zase sám sebou a zpátky v sedle. Pokývl a zeptal se, jak si užila volný den, co si dala dobrého a jak strávila večer. Právě díky tomu se skvěle hodil na to, aby smetl všechny dotěrné otázky novinářů ze stolu. Dokázal být ledově chladný, ale zároveň milý, účastný a uměl projevit zájem. Nebylo snadné mu odolat.

Ukázal ven z okna. „Tady jsi na domácím hřišti, Doggie. Takže se stačí jen nadechnout a vrhnout se do toho.“ Postupem času se mu podařilo přimět ji k hovoru. Vyprávěla mu o životě v Richmondu, o letech po rozvodu rodičů, o otcově zvláštní povaze a nakonec i o přání jejího otce, aby Jansen strávil v listopadu volební večer v hotelu Splendor na Virginia Beach. Wesley se tím návrhem nezdál být příliš překvapený, ale ani ho nijak nekomentoval. Nakonec se mu svěřila se svými velkými pochybnostmi, jestli má s nabídkou seznámit i ostatní. Zmínila

se o trápení, které jí už dlouho působí otcova kolísavost ohledně její práce pro senátora Jansena. Jednou je nadšený, vzápětí zase pobouřený. Wesley jí průběžně přitakával. Jako by mu říkala věci, které už dávno ví. Byl to zvláštní pocit a vlastně to bylo docela příjemné.

„Můj otec má v hotelu na Virginia Beach takového chlapíka pro všechno,“ dodala ještě. „Jmenuje se Toby O'Neill a já ho nemůžu vystát. Určitě to nemá v hlavě úplně v pořádku, takže by k němu měl být člověk shovívavý, ale občas je vážně nesnesitelný. Dneska měl dost ošklivé poznámky na Jansenovu adresu, až mi z toho naskočila husí kůže. Myslím, že vlastně ani nechci Sunderlandovi o tátově nabídce říkat, a mám dojem, že ty bys o tom měl taky pomlčet, Wesley. Možná Jansena před O'Neillem pomlouval táta, možná taky ne. Ale po tom, co jsme dneska slyšeli, víme, že existují lidé, kteří našeho prezidentského kandidáta nenávidí jako mor. Víím, že táta je schopen ledasčeho. Klidně může říkat A a myslet B. Jinak by se taky nedostal tam, kde je dnes.“

Wesley přikývl. „A ten Toby O'Neill, co je zač? Jak s tím vším souvisí?“ zeptal se.

„Ale, to je nikdo, jen takový ubožák. Můj táta má vždycky u sebe nějakého chudáka, kterého se snaží dostat na správnou cestu. V případě O'Neilla mu to ale trvá mnohem déle než normálně.“ Usmála se. „Patnáct let, myslím. Jo, nejmíň.“

Vtom za sebou zaslechli hlas. „A copak že to tenhle O'Neill říkal o Jansenovi, Doggie?“

Otočila se ke smrtelně vážnému Sunderlandovi. Bůhví jak dlouho tam mohl stát.

„No, vlastně nic zvláštního,“ odpověděla. „Ten člověk je prostě jen chudák.“

Sunderland z ní nespouštěl oči.

Polkla. „Nazval Mimi Jansenovou děvkou a prohlásil, že Jansen všechny oklamal. Že je to velkej kretén s očima jako ještětěrka a rozeklaným jazykem.“

„Aha, a...?“

„Říkal, že tady na Jihu mu nikdo nevěří, ale nám se dnes potvrdil pravý opak, nebo snad ne?“ Usmála se. „Osmdesát procent, to je přece volební průlom, který už něco znamená. Člověku je

ostatních demokratických kandidátů skoro až líto.“ Strojeně se zasmála a všimla si, jak Sunderlandovi naskočily kolem očí vrásky od smíchu. „Zapomeňte na toho idiota, pane Sunderlande, vůbec není důležitý.“

Sunderlandův úsměv zmizel stejně náhle, jako se objevil. „Říkalas, že nám tvůj otec nabízí jako základnu pro volební večer svůj hotel Splendor ve Virginia Beach? To je dobrý hotel, nebo ne?“

„Ano, právě dostali pátou hvězdičku!“ Pokrčila rameny. „Je to trapné, ale můj otec udělá cokoli pro to, aby získal publicitu. A teď jsem vám o té nabídce řekla. Nic víc jsem mu neslíbila!“

Tiše se k nim přiblížil jeden z tmavě oděných mužů. Byl to Ben Kane, napomádovaný, atraktivní muž, který jí hned padl do oka. Pokud si tedy člověk dokázal odmyslet dva přehnaně těžké zlaté náramky, které se mu pohupovaly na zápěstí. Položil jednu ruku Sunderlandovi na rameno a druhou si přidržel v uchu naslouchátko. Sunderland ho poslouchal a přikyvoval.

Ať už výhrůžky skutečně existovaly, nebo ne, pravděpodobně měli veškeré přípravy na tiskovou konferenci pod širým nebem pod kontrolou.

Jansen tedy může pokračovat ve své tradici.

Konečně nastal národní volební den, ale zároveň s ním se objevilo i něco jiného.

Bez varování udeřila sněhová bouře a pod silnou vrstvou námrazy se elektrické stožáry podél cest lámaly jako sirky. Celý pás podél východního pobřeží od Jižní Karolíny na jihu až po Massachusetts na severu se zahalil do bílé barvy. Bylo tolik stupňů pod nulou, až z toho voda v řece Potomac zhoustla a začala téct pomaleji. Takovéto ledové počasí bylo v listopadu naposledy v roce 1976 a od února v roce 2002 nikdy nenapadlo tolik sněhu. Lidé se neodvažovali ani vycházet z domovů a volby byly ohrožené. Na všech cestách stály uvíznuté automobily, celé městské čtvrti byly bez proudu a volební místnosti ve venkovských oblastech většinou zely prázdnotou.

Jansenovi však nic nemohlo vyrvat vítězství, to bylo zřejmé.

Už včera přijel John Bugatti a jeho televizní štáb z NBC do hotelu Splendor ve Virginia Beach, kde se ubytoval Jansenův štáb i parta černě oděných bezpečnostních agentů. Nyní se čekalo na Jansenův příjezd.

Byl čas na zprávy v hlavním vysílacím čase a Bugatti se otočil ke kameře. Asistent dal znamení. Teď se dívala celá Amerika.

Bugatti upřeně hleděl do objektivu kamery. „Vše nasvědčuje tomu, že dnes večer budeme psát dějiny. I přes sněžení, podobné tomu, které napomohlo pádu Jimmyho Cartera v roce 1976, nemůže nikdo zpochybnit fakt, že senátor Bruce Jansen je na cestě do Bílého domu. Všechny výsledky volebních průzkumů, které se ptají lidí, koho volili, přímo při odchodu z volebních místností, ukazují jednoznačně na Jansena. Redskins svůj poslední fotbalový zápas prohráli, a pokud to můžeme brát jako znamení stejně jako u voleb v posledních šestnácti případech, potom to znamená, že politická strana dosud ovládající Bílý dům přijde o svou vládu. Vůbec poprvé zaujme místo v Oválné pracovně prezident skandinávského původu. Nejedná se o potomka jednoho ze Skandinávců, kteří sem ve velkém emigrovali koncem devatenáctého a začátkem dvacátého století, ale o potomka jednoho z prvních

kolonistů v naší hrdé zemi, Hanse Jansena, velkoobchodníka z Bostonu. O Jansenově původu jsme toho hodně slyšeli během jeho volební kampaně. Poslouchali jsme jeho žertování o tom, co nazývá anglickou křivicí v americké společnosti. Poznali jsme jeho velkou a ano, myslím, že můžeme říct i nezměrnou úctu ke všem občanům s italskou, španělskou, portugalskou a afroamerickou krví v žilách. Jedná se o skupiny obyvatelstva, které, jak Jansen mnohokrát během své výborně připravené kampaně výstižně zmínil, mohou v jistém smyslu dokázat přítomnost svých předků na tomto kontinentu mnohem dříve než většina Irů a Skotů a dalších tradičních voličů britského původu. Ano, Jansenův původ všichni známe. Kdo z nás někdy nenakupoval v jednom z tisíců dragstorů, které nesou jméno Jansenova klanu? Ale když to všechno podtrhneme a sečteme, je Jansenova skandinávská krev pouze kapkou v moři krve anglické, irské a skotské, které jeho rod zušlechťovaly od počátku osmnáctého století. A proto můžeme my všichni, dokonce i staré rody z východního pobřeží, Jansenovi tu jednu kapku skandinávské krve, která s sebou nese špetku arogance a zlehčování všeho možného, odpustit. Jansen totiž vše dělá s rozvahou, humorem a inteligencí, a za to ho milujeme. Bratr našeho stávajícího prezidenta nemůže, a to i navzdory velmi slušným volebním výsledkům a velké podpoře prakticky po celou dobu svého působení coby guvernér Floridy, čelit obrovské popularitě, které se Jansenovi a jeho půvabné manželce dostává po celé zemi. Jansen se řítí vpřed a sympatie pro tohoto muže, jenž před několika lety tak tragicky přišel v Číně o svou první ženu, jsou ohromné. Po velmi dlouhé době se tak stane prvním prezidentem, díky němuž bude v Bílém domě opět slyšet capání dětských nožiček.“

Obrátil se k Wesleymu Barefootovi, který stál vedle něj. Ten se jako vždy usmíval, byl bezvadně oblečený a voněl tak ztraceně lákavě, že Bugatti měl co dělat, aby udržel své vášně na uzdě. „Pane Wesley Barefoote, vy s Bruceem Jansenem spolupracujete už od jeho nešťastně proslulé cesty do Pekingu před šestnácti lety. Vnímali jste ho vy osobně po celou dobu jako prezidentského kandidáta, nebo se podle vás do role prezidentského kandidáta vypracoval postupně?“

Wesley potřásl hlavou. „Jedná-li se o Bruce Jansena, nemůže být člověk nikdy na pochybách, jak ho vnímat. On se pro to, aby se stal prezidentem, narodil. Nikdy dříve jsem nepotkal muže, který by měl tak velký zájem o blahobyt své vlasti, a bez váhání mohu prohlásit, že tento zájem projevoval vždy. Je samozřejmé, že se člověk během tak dlouhé doby vyvíjí, ale všechn ten rozruch, který kampaň a média vyvolaly, Jansenovy základní životní postoje ani jeho politické vidění světa nijak zásadně nezměnil. Ani v nejmenším!“

„A co vražda v Pekingu, ani ta nic nezměnila?“

Barefoot chvíli tiše stál. Bugatti ho předem upozornil, že mu tuto otázku položí.

Jak se dalo čekat, Wesley Barefoot se zahleděl do země. „Caroll Jansenová byla pro senátora vším! Přes něco takového se člověk nikdy nedokáže úplně přenést. Když se to stalo, bylo to příšerné. Vy jste tam přece tenkrát taky byl, tak to sám dobře víte!“ Pohlédl na něj a Bugatti přikývl. Měl naprostou pravdu.

„Ale zármutek duši posiluje,“ pokračoval Barefoot. „Takže možná bychom měli nešťastnému osudu Caroll Jansenové poděkovat za senátorovo obrovské nasazení v boji proti zneužívání, násilí a utrpení. Opravdu si myslím, že to, co se tenkrát stalo, svým způsobem pozměnilo celý národ.“ Pevně se zahleděl do kamery. „Ale Bruce Jansen je muž, který za všech okolností udrží rovnováhu. Představuje stabilitu a spravedlnost a je ztělesněním důvěryhodnosti, na které můžeme všichni v následujících letech stavět.“ Barefoot ukázal přímo na kameru. „Počítejte s tím!“

Bugatti se usmíval. Volební místnosti ještě nebyly uzavřeny a ústa hlavního pohledného Jansenova agitátora evidentně také ne. Díky tomuto rozhovoru určitě přibude ještě pár hlasů.

Poděkoval Barefootovi a pokračoval dál, pohled upřený do kamery.

„Za půl hodiny se tady, na východním pobřeží, uzavřou volební místnosti a za hodinu můžeme začít spekulovat, co nám přinese budoucnost v následujících čtyřech letech. Právě teď čekáme, až zde, na pláži před hotelem Splendor, i navzdory sněhové bouři a špatné viditelnosti za dvě hodiny přistane vrtulník Bruce Jansena.“ Usmál se a ukázal na vstupní část haly. „Až se

tady objeví, rozhodně se nebude cítit osamocený, protože před hotelem čekáme jak my, tak i dalších přibližně dvě stě novinářů, abychom ho mohli uvítat. Nejen jeho, ale i jeho krásnou těhotnou manželku, která má už deset dní po termínu porodu a dá se očekávat, že každou chvíli porodí.“

Bugatti se otočil k další oběti čekající na rozhovor. Šlo o místního meteorologa, který téměř v transu mluvil o katastrofálních podmínkách, o tom, že na většině míst leží půl metru až metr sněhu, na silnicích je ledovka a již došlo k několika smrtelným nehodám. Nakonec Bugatti doporučil všem, kdo se ještě nevydali k volebním urnám, aby tak učinili, ovšem s velkou opatrností.

Pak podal mikrofon asistentovi a na obrazovce se objevila další reportáž, tentokrát o opravdu nechutné vraždě provedené odstřelovačem uprostřed Páté Avenue v New Yorku. Rozhlédl se kolem sebe. Hala bzučela hlasy a všude někdo pobíhal. Každý měl svůj úkol. Až úplně na konci velké místnosti, kousek za obludnou sochou Svobody, zahlédl Doggie Rogersovou. Měla rozčuchané vlasy a všechno na ní bylo v pohybu.

Za dvě hodiny, až bude všechno jasné, už určitě bude perfektně upravená.

Přilet senátora Jansena nebyl úplně bezproblémový. Bouře nadále zesilovala, sníh padal jako neprůhledná deka, viditelnost byla nulová a hlavně lidé z tajné služby se obávali nárazů větru, které přicházely od moře. Mezitím se hudebníci z dechovky snažili zahrát své nástroje vlastním studeným dechem a pochodně kolem nich zářily do tmy. Pár minut před vlastním přiletem se ze skřípajícího reproduktoru zvukové aparatury umístěné nad nádvořím ozval zkreslený hlas Bruce Jansena z rádia vrtulníku. „Buďte v klidu, přátelé!“ řekl, „přiletíme na čas. Náš pilot říká, že nad vietnamským Danangem přelétával nejméně sto padesátkrát, takže je na problémy zvyklý.“

Bugatti si vrtulníku všiml až ve chvíli, kdy točící se vrtule odfoukávala z písku na pláži silnou sněhovou pokrývku. Řada objektívů se otočila směrem k modrobílému stroji, který se blýskal jako stříbro. Tahle chvíle je vždy velkou událostí. Za pár vteřin

vystoupí příští prezident země ven a nechá se uvítat lidským mořem. I navzdory počasí zde stálo nejméně tisíc místních občanů v péřových bundách a mávalo rukama. V těchto končinách nikdo v minulosti nic podobného nezažil.

Bruce Jansen stál vítězně ve dveřích vrtulníku s pažemi zvednutými do vzduchu a lidé ho milovali. Ze stroje téměř vytančil a hned za ním následovali senátorův právní poradce Stephen Lovell a usmívající se Mimi Jansenová se zčervenalými tvářemi. Byla oblečená do velkého kožichu, který nedokázal zakrýt její vysoce pozeňnaný stav. Byla rozkošná.

Novináři se tlačili dopředu a Bugattioho kameramana, Marvinu Gallegose, dvakrát někdo odstrčil stranou. Všichni vypadali, že jsou pevně odhodlaní vyslat Jansenova slova do éteru o pár vteřin dříve než ostatní. O to tady šlo a Bugatti to dobře věděl. Tady a teď!

Dal Marvinovi znamení. Oběhnou skupinu novinářů a vřadají se po schodech nahoru do hotelu. Druhý tým kameramanů musí zvládnout venkovní natáčení bez nich. Jansen se venku na mrazu nezastaví, to bylo Bugattimu jasné. Proč by to taky dělal, když vstupní halu osvětlovaly reflektory, jako by byl jasný den? Uvnitř budou záběry vypadat nejlépe.

Uvítací výbor byl připravený uprostřed haly. Kromě bezpečnostních agentů v šedých a černých oblecích zde v čele stál také úřadující guvernér státu Virginie a vedle něj majitel hotelu Bud Curtis. Za nimi postával zástup kongresmanů s manželkami. V knoflíkové dírcce měli všichni velkou placku s Jansenovým obličejem. Ženy se zeširoka usmívaly, rty měly rudě nalíčené a na sobě slavnostní šaty, hodné této příležitosti. Jedna z nich si dokonce nechala ušít speciální šaty. Sáčko měla z látky v duchu americké vlajky hvězdy a pruhy a na sukni použila vlajku státu Virginie. Přesně tak nevkusné a ošklivé, jak by člověk čekal.

Když prominentní host vešel do haly a setřásl ze sebe sněh, ředitel hotelu Bud Curtis mu podal ruku tak srdečně, jako by vítal dávno ztraceného bratra, který se konečně vrátil domů. Hned mu ukázal orchidejovou výzdobu a zářivě zelenou sochu Svobody, před kterou již stál připravený řečnický pultík, ozdobený obrovským mečíkem.

Jansen políbil manželku a poplácal po rameni vedoucího kampaně Sunderlanda, který během dne v hotelu shromáždil celý sekretariát. Potom mrštně jako středoškolský mladík vyskočil k řečnickému pultíku. „Dámy a pánové,“ zvolal a pohlédl na své posluchače, jako by každého z nich znal osobně. „Právě jsem dostal první dílčí výsledky a s jistotou mohu prohlásit, že můj čestný protikandidát, guvernér Floridy, již náš náskok dohnat nedokáže. Náš fantastický americký národ se vzepřel vůli bohů ovládajících počasí a volební účast na západě přesáhla šedesát procent a téměř stejných čísel dosáhla i zde na východě.“ Zvedl paže do vzduchu a lidé nadšeně jásalí. „Rozhodnutí lidu o osudu země v nejbližší budoucnosti je křišťálově jasné. Vítězství je naše! Nejméně pětadesát procent odevzdaných hlasů vložilo odpovědnost na mě a moje věrné. Neměli bychom tedy předpokládat, že to máme doma?“

Teď už publikum šilelo. Vyhazovali do vzduchu všechno, co jim přišlo pod ruce. Jako při kouzelnickém vystoupení se ze stropu snášely kousky papírů, papírová srdíčka, která jsou jinak k vidění při slavnostních průvodech na Broadwayi. Kdo přišel zvenčí, sotva by si povšiml výrazné změny oproti zuřící vánici.

„Šedesát pět procent!“ zabručel Bugatti sám pro sebe. To byla informace, která už se musela brát vážně. Páni, to má Republikánská strana a současná vláda o čem přemýšlet. V podstatě došlo k neuvěřitelnému vítězství, které zamíchá kartami na politické scéně. Stejně jako ostatní v hale zvedl ruce a křičel, jak nejvíc dokázal.

Jansen byl i jeho člověk.

V následujících minutách poděkoval senátor Bruce Jansen svému soupeři za kvalitní a férový volební souboj, srdečně pozdravil své spolupracovníky a nakonec vzal k sobě na pódium svou manželku. Všem mával, děkoval Bohu a americkému lidu a ještě jednou vřele pozdravil svého poraženého soupeře. Nezapomněl ani na pozdravy do zářících televizních kamer.

Nakonec přepustil místo svému mluvčímu, Wesleymu Barefootovi, a sestoupil dolů ke skupině bezpečnostních agentů. „Dámy a pánové, právě jste si vyslechli budoucího prezidenta

USA,“ pronesl Wesley a dal znamení Bugattimu. Bylo zřejmé, že právě nastal čas na slíbený rozhovor, což se musí využít.

„Nyní se na chvíli s panem senátorem rozloučíme,“ pokračoval Barefoot a Bugatti mezitím mávl na svého kameramana, aby ho následoval. „Manželka senátora si z pochopitelných důvodů potřebuje trochu odpočinout a zatím ani nemáme všechny výsledky. Ale v průběhu noci se s naším budoucím prezidentem ještě uvidíte, to vám slibuji. Mezitím si užívejte těchto nádherných prostor...“ udělal děkovné gesto směrem k majiteli hotelu Budu Curtisovi, „jezte, pijte a tančete! Večer a oslava právě začínají!“

Jansen si Bugattiho okamžitě všiml a podal mu ruku. „Ahoj, Johne, vítěj!“

„Blahopřeji, pane prezidente,“ odpověděl Bugatti, „to je úžasné vítězství!“

„Jako prezidenta mě budeš smět oslovovat až za pár měsíců, Johne! Do té doby budeme dodržovat etiketu.“

Bugatti pokývl Jansenově manželce, která zblízka vypadala velmi unaveně. Vedle ní šla zdravotní sestra v uniformě a za ní postávala jako solný sloup lékařka, která měla za úkol doprovodit Mimi Jansenovou do nemocnice, pokud by se porod rozběhl, nebo v případě nouze měla sama porod zvládnout. Vedle ní kráčel Thomas Sunderland, který se projednou usmíval od ucha k uchu, a hned za nimi dvojice těch nejvyšších osobních strážců v šedých a černých oblecích. Všude kolem postávali VIP hosté. V čele této prominentní skupiny stál jako průvodce Bud Curtis ve smokingu. Přítomnost strážců pravděpodobně nebyla nutná, protože lidé z Jansenovy osobní ochranky a pár agentů tajné služby už v hotelu několik dní bydleli a určitě znali každé zákoutí této obrovské budovy.

„Ahoj,“ zašeptal kdosi za Bugattim. Ten se otočil a těsně za sebou uviděl Doggie. Byla slavnostně oblečená a zářivě krásná. Vzala ho za ruku a objala ho. „Nádherný večer, co říkáš?“

Oplatil jí objetí.

Celá společnost zašla za roh a najednou stála v ohybu chodby. Šlo o jakousi spojovací část mezi úzkou chodbou, ze které právě vyšli, s další částí. Pod stropem viselo nejméně sto vlajek

a všichni se podívali vzhůru. Opravdu grandiózní oslava budoucího prezidenta. Vypadalo to jako posvátná slavobrána. Bugatti se obrátil dozadu na svého kameramana a zjistil, že na kameře už svítí červené světýlko. Takže režiséri venku v přenosovém voze můžou nabídnout unikátní záběry a vedení NBC může nechat bouchnout šampaňské.

Vtom Curtis společnost na chvíli zastavil. „Dámy a pánové! Jako poděkování panu prezidentu Jansenovi a jeho krásné manželce za fantastickou kampaň jsme připravili malé překvapení!“ Kývl směrem k hubenému, pokřivenému muži v červeném saku, který na skupinu čekal společně s jedním šedě oděným agentem tajné služby před nařasenou oponou.

Bugatti si všiml, jak se Doggie zachvěla a jak se jí zmocnilo cosi, co by se dalo vykládat jako panika. Ve stejném okamžiku se vpředu objevila dvojice dobře oblečených bezpečnostních agentů. Jeden z nich byl malý blondák v šedém obleku a z druhé strany přišel podél stěny velký, dobře stavěný muž v tmavém obleku od Armaniho s těžkými zlatými náramky na zápěstí. Oba přistoupili k pokřivenému chlapíkovi. Šedý agent tajné služby bleskurychlými pohyby provedl osobní prohlídku. To by se mi tak líbilo, kdyby na mě takhle sahal, pomyslel si Bugatti a vůbec si neuvědomoval, jaké pocity může tahle procedura vyvolávat u jeho mladé přítelkyně.

Když muž z ochranky v šedém skončil s osaháváním mužička a ustoupil dozadu, pozval je Bud Curtis blíž. Všichni se shromáždili před podstavcem a chlapík zatáhl za šňůru, opona se rozevřela a před nimi se objevil obraz o rozměrech nejméně pět krát pět metrů. Byli na něm namalovaní senátor Jansen a jeho krásná manželka před Bílým domem. Obě postavy se ze široka usmívaly a za nimi byla šíleně barevná kulisa zářícího slunce, kvetoucích stromů a poletujících ptáčků jako ve filmu Douglase Sirka nebo Walta Disneyho. Nic horšího Bugatti zatím nikdy neviděl. I tisíce podřadných kopírovačů Normana Rockwella byly oproti tomuhle o mílové kroky lepší.

Ale všichni se evidentně rozhodli, že si toho nebudou všimnout, a tleskali. Postoupili blíž, takže malý chlapík musel uhnout na stranu a přejít za skupinu, aby ho nezamáčkli do zdi. Bugatti

z něj nespouštěl zrak. Byl tak zřetelně jiný, že se do tohoto prostředí nedal nijak zařadit.

Ve stejném okamžiku popošla Mimi Jansenová dopředu, aby se na obraz mohla podívat zblízka. I přes její velký cit pro situaci bylo jasně poznat, že už v životě viděla lepší kousky. Strojeně se pousmála a prohodila pár slov s ředitelem hotelu Budem Curtisem. Ten přikývl, usmál se, okamžitě se stáhl zpět do davu a rychlostí blesku zmizel v postranních dveřích. Senátor Jansen uchopil pobledlou manželku za předloktí, aby mohli jít dál směrem do konferenčního sálu, kde měl rozhovor probíhat, a vtom se ozval výkřik.

Bugatti zaměřil pohled k místu, odkud výkřik přišel, a zahlédl tlačenicí rukou a těl. Někteří se pohybovali směrem k místu výkřiku, jiní na opačnou stranu. Thomas Sunderland byl jedním z těch, kteří, jak Bugatti viděl, byli evidentně zmatení. Tvářil se vyděšeně, byl celý zkroucený, límec měl vytažený nahoru a jednu kapsu vytaženou ven. Vypadal, jako by dostal ránu, a největší z černě oděných bezpečnostních agentů ho odstrčil, aby se dostal dál. Najednou malý chlapík, který odhalil obraz, postoupil o dva kroky směrem k Jansenovi a jeho manželce a ozval se výstřel. Až teď si Bugatti všiml, že mužíček svírá v ruce revolver. Ve vzduchu visel kouř a zápach střelného prachu. Lidé začali křičet a mnozí se vrhli na podlahu. Zazněly další výstřely a mozek útočníka se rozstříkl po obraze a vlajkách. V téže chvíli ucítil Bugatti závan bolesti a podíval se dolů na své tělo. Muž stojící vedle něho byl zasažen jednou z odražených kulek a chytil se za břicho. Kousek od něho ležela na zemi poblikávající kamera Bugattiho kolegy. Upustil ji v nastalém zmatku uprostřed natáčení. Bugatti se s hrůzou zadíval na krev, která se mu rozpíjela na košili v podpaží. Doggie se ho pustila a křičela stejně jako ostatní. Tvrdě si vrazil ruku do rány a teprve teď pochopil, co se před několika málo vteřinami stalo.

O pár metrů vpředu ležel na zemi senátor Jansen, zalehnutý několika bezpečnostními agenty. Jeho vyděšený pohled však nic zakrýt nemohlo. Před ním ležela na bēhounu jeho manželka, Mimi Toddová Jansenová. Oči měla doširoka otevřené, lapala po dechu a zpod jejího těla vytékala krev. Vůbec se nehýbala.

Bugatti ucítil vystřelující bolest v dolní části zad a podklesl v kolenou.

Až na bezpečnostní agenty, Bugattiho a jeho zmateného kameramana Marvinu byla vstupní hala hotelu zcela prázdná.

Od atentátu na Mimi Toddovou Jansenovou před dvěma hodinami Bugatti nyní už počtvrté vysílal do éteru své komentáře. Senátora Jansena i jeho ženu už dávno odvezli. Desítky agentů FBI a lidí z richmondského oddělení vražd od té osudné chvíle vyslechly všechny, kteří se během atentátu nacházeli v oné spojovací chodbě. Tým speciálně vyškolených lidí prováděl analýzy pásek z bezpečnostních kamer. Nevynechali ani kopii nahrávky, kterou jim předali technici z Bugattiho přenosového vozu. Současně skupina techniků pečlivě hledala stopy na chodbě a opakovaně fotografovala zbytky mozku na stěně a všechny ostatní detaily ve slavnostně vyzdobeném prostoru.

Ukázalo se, že několik osob bylo zraněno odraženými kulky, které vypálili bezpečnostní agenti. Nikdo z nich bohudíky nebyl v ohrožení života. Bugatti už si nechal sešít malou ránu v dolní části zad. Dostal i léky tlumící bolest, a na jejich množství raději nechtěl ani pomyslet.

V naslouchátku mu režisér sdělil zdrcující novinku. Pronesl ji klidně a jasně. Na okamžik to jím otrásl.

Po několika vteřinách hlubokého dýchání vážně kývl na svého kameramana a na kameře se rozsvítilo červené světlo.

„Před malou chvílí vydali lékaři z nemocnice CJW Medical Center prohlášení, ve kterém se uvádí, že Mimi Toddová Jansenová zemřela.“ Odmlčel se a mezitím se pokoušel zaostřit pohled přímo do kamery. „Velká a důležitá osobnost byla tím nejhanebnějším způsobem zbavena života a celá Amerika je v šoku. Od osudového atentátu na Mimi Toddovou Jansenovou uběhly dvě hodiny a lékaři právě teď v richmondské nemocnici CJW Medical Center bojují o život dítěte. Vrtulník měl kvůli sněhové bouři velké problémy s přeletem z Virginia Beach, takže nakonec museli přistát jižně od města Lanexa a zbytek cesty převézt Mimi Toddovou Jansenovou a její nenarozené dítě sanitkou po silnici číslo I-64 do nemocničního areálu Chippenham.“ Podíval se

přímo do kamery. „Vzdejme minutou ticha poctu velké osobnosti, kterou jsme ani nestihli dostatečně poznat.“

Minuta se zdála být nekonečná. Halou procházelo několik lidí, ale hned jak zahlédli zkamenělé postavy kolem Bugattioho, také se zastavili.

Konečně dal režisér Bugattimu pokyn a on mohl pokračovat.

Obrátil se směrem k monitoru. „Máme nějaké nové zprávy z nemocnice o stavu dítěte, Eriko?“

Objevil se zamlžený obraz jeho staré kolegyně Eriky Nelsonové, která stála před budovou nemocnice. Od úst jí šla pára.

„Ne, Johne, bohužel žádné nové zprávy! Víme, že ve druhém patře probíhají horečné aktivity. Dítě se narodilo císařským řezem tady v přízemí, na jednom z operačních sálů, ale objevují se informace, že bylo převezeno na jednotku intenzivní péče.“

„To by mohlo znamenat, že dítě žije. Získala jsi komentář některého z místních lékařů, Eriko?“

Nyní kamera zabrala Eriku Nelsonovou zblízka. Zdála se být celá zmrzlá, ale detaily na jejím obličejí se daly jen těžko rozeznat, protože hustě sněžilo. V pozadí byl vidět rozmazaný, ale přesto velkolepý výsledek rekonstrukce areálu Chippenham, jedné z nejprestižnějších nemocnic v USA. „Okamžik, Johne!“ Chvilí prázdně zírala do kamery. „Ano, právě jsem se dozvěděla, že šance na přežití dítěte jsou malé. Pravda, dítě sice nebylo střelbou zasaženo, ale Mimi Toddová Jansenová ztratila spoustu krve a bohužel je velmi pravděpodobné, že dítě toto trauma nepřežije.“

„Jak lékaři pečovali o Mimi Jansenovou během převozu do Richmondu, Eriko? Určitě dělali, co mohli?“

Přikývla. „Ano, Johne, o tom nemůže být nejmenších pochyb. Během převozu se Mimi Toddové Jansenové dostalo veškeré péče. Otázkou zůstává, zda byla stejně intenzivní péče poskytnuta i nenarozenému dítěti. Mimi Jansenová dostala krevní transfúze, to vím, ale zatím neznám všechny podrobnosti.“ Sklonila hlavu trochu na stranu a pevněji si přitiskla naslouchátko do ucha. S velmi vážným výrazem ve tváři několikrát přikývla a nakonec se viditelně otřesená zadívala do kamery.

„Je mi velmi líto, že to musím oznámit.“ Na chvíli se odmlčela a opakovaně polkla. „Právě jsme se dozvěděli, že život dítěte

nebylo možné zachránit. Porod císařským řezem proběhl podle lékařů dobře, ale stav dítěte byl velmi kritický a dítě po několika minutách zemřelo.“

Dal jí chvíli oddechu, aby se vzpamatovala. Bylo to nesmírně smutné, ale zároveň také neskutečně dobré televizní vysílání.

„Vím, že to je těžké, Eriko. Ale přesto se tě musím zeptat, jestli známe pohlaví dítěte? Bylo vydáno nějaké prohlášení?“

„Ano, bylo... byl to chlapec. Byl... byl...“ Podívala se do země a chtěla pokračovat, ale nedokázala to.

V naslouchátku se ozval Bugattiho režisér a přikázal mu, aby převzal vysílání. Ale v této situaci bylo velmi, velmi těžké najít vhodná slova.

Bugatti se zhluboka nadechl. „Právě čelíme jedné z nejtragičtějších událostí v dějinách naší země. V okamžiku, kdy Bruce Jansen dosáhl vrcholu svého života, ztratil manželku a dítě. Z vteřiny na vteřinu se mu zhroutil svět. Jedná se o tragédii nebyvavých rozměrů.“

O půl hodiny později byly zveřejněny celostátní výsledky. Zcela podle očekávání se senátor Jansen stal s ohromující převahou příštím prezidentem USA. Tato chvíle měla být absolutním vrcholem jeho života, nikdo však netušil, kde se nachází. Někteří tipovali nemocniční areál Chippenham, jiní jeho venkovské sídlo v Onancocku, další se dokonce domnívali, že by mohl být v Bílém domě.

Každopádně byl pryč.

Teprve ve dvě hodiny v noci místního času vystoupil Thomas Sunderland na obrazovku a oznámil americkému lidu, že jejich nastupující prezident se těší dobrému zdraví. Nebyl zasažen žádnou střelou, ale s prohlášením by chtěl počkat, dokud neodezní nejhorší šok a on se trochu nevzpamatuje. Potom vedoucí kampaně Sunderland poděkoval americkému národu za podporu a sklonil hlavu, aby vzdal Mimi Toddové Jansenové a mrtvému dítěti čest.

Navzdory velmi pokročilé hodině se jednalo o nejsledovanější televizní vysílání v dějinách země.

Bugatti byl smrtelně unavený, nejráději by okamžitě padl do postele, takže poslední závěrečný vstup, který mu režisér naplánoval, by si klidně odpustil. Ale nakonec přece jen jako vždy přátelsky pokývl do objektivu kamery.

„Naše myšlenky dlí u senátora Jansena a rodiny Mimi Todtové Jansenové. Ať jim Bůh všem žehná. Otázkou nyní je, co bude dál. Ústava vyžaduje, abychom měli prezidenta, ale od inaugurace dvacátého ledna nás dělí ještě dva měsíce, takže mezitím se toho může hodně přihodit. Bruce Jansen se musí rozhodnout. Ujme se za těchto podmínek prezidentské role, nebo přenechá otěže svému viceprezidentovi Michaelu K. Lernerovi? Tomu objektivnímu a spravedlivému, ale suchému právníkovi, který po většinu předvolební kampaně zůstal v mnoha ohledech ve stínu hlavního stranického kandidáta a kterého si americký lid spojuje pouze s velkou vážností a slabým charismatem?

Od roku 1915, tedy od časů rozvedeného Woodrowa Wilsona, nebydlel žádný prezident v Bílém domě sám. Pokud Bruce Jansen tuto krizi překoná a nejvyšší státní úřad přijme, stane se každopádně pátým prezidentem vdovcem, prvním za posledních sto dvacet let.“ Než Bugatti pokračoval dál, zadržel na chvíli dech. „Kromě těchto pěti prezidentů a Wilsona žil v Bílém domě o samotě pouze svobodný James Buchanan. Byl to náš patnáctý prezident, jeho monogramem byly vlastně obrácené iniciály Bruce Jansena. Stejně jako Jansen byl demokrat, na státní úrovni bojoval s velkými vnějšími konflikty a země stála na pokraji občanské války. Osobní utrpení Bruce Jansena v těchto hodinách musí být srovnatelně zničující a těžko pochopitelné. A proto bychom mu my všichni měli od srdce poslat co nejvřelejší pozdravy. Kéž při něm stojí Bůh!“

Počkal, dokud červené světlo vpředu na kameře nezhaslo. Závěr jeho vstupu byl pěkně zmatený, ale už mu to únavou nemyšlelo. Byl na nohou více než dvacet hodin, dvacet šílených a zběsilých hodin, které se mu vryly do duše. Černé, černé hodiny. Dal znamení bezpečnostním agentům, že chce odjet výtahem nahoru do svého pokoje, ale ti jen zavrtěli hlavou a požádali ho, aby se posadil do jednoho z křesel podél zdi. Poslušně usedl pár míst od právního poradce Stephena Lovella, který seděl jako ochrnutý

a zíral před sebe. Nebyl v těsné blízkosti střelby, ale přece jen dost blízko. Tichý muž, jehož život se otřásl v základech. Stejně jako životy všech ostatních.

Bugatti pozoroval světelná čísla, která udávala, v kolikátém patře se výtahy právě nacházejí. Takhle seděl nějakou dobu a jen hleděl před sebe.

Všechny výtahy stály nejméně deset minut bez hnutí ve dvacátém patře. Ale naráz téměř všichni bezpečnostní agenti, jako by byli sladění, naklonili hlavu na stranu a intenzivně naslouchali pokynům ve svých sluchátkách. Někteří z nich se podívali k hotelovému vchodu, jako by se chtěli ujistit, že průchodu nic nebrání. Vtom začaly výtahy sjíždět dolů. Nejprve jeden a hned po něm i ostatní. Jako kdyby spolu závodily.

Bugatti se napůl zvedl z křesla, ale znovu ho požádali, aby se posadil. Bezpečnostní agenti se obrátili k výtahu, který byl nejnižší. Potom se dveře otevřely a vyšel zástup mužů. Tvářili se vážně a vedli mezi sebou postavu s pouty na rukou. Bugatti se i přes varování zvedl, ale stejně nedokázal mužův obličej rozeznat. Skupina se zadržným postupovala ke vchodu a naproti se jim vydalo několik mužů v tmavých oblecích. Záplava reflektorů osvětlovala vnější prostranství, kde čekalo na nejnovější zprávy z vyšetřování minimálně dvě stě novinářů a občanů z Virginia Beach.

Dalším výtahem sjel do haly Thomas Sunderland a jeho nejbližší a z následujícího vystoupili Wesley Barefoot, Doggie Rogersová a několik dalších známých tváří z Jansenova štábu. Doggie byla v obličejí křídově bílá a všichni vypadali velmi znepokojeně.

Bugatti vstal, a protože se nezdálo, že ho opět někdo okřikne, vydal se s ostatními ke vstupním dveřím, kde už byli připraveni bezpečnostní agenti.

„Zůstaňte stát, dokud nevyvedeme zadržného,“ rozkazoval největší osobní strážce s náramky na ruce a lidé kolem něj křičeli a ječeli. Jiní bezpečnostní agenti v černém a šedém otevřeli dveře a vyvedli zadržného do bouře sněhu a otázek od čekající skupiny novinářů.

V tom okamžiku Bugatti přes řvoucí hlasy zaslechl, jak Doggie cosi volá, ale slovům nerozuměl. Chytil muže, který stál vedle